

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκαιρήμενον υπό τῆς Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολαῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τῆς Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δόξασι 1000. Ἐξέ-
μνη 3ρχ.550. Τρίμηνη 3ρχ.300. Τὸ φύλλον 3ρχ. 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (τοχυδρομικαὶ
ἐπιτολῆ, τὸς κελ.) ἀνωμόως : εἰπὸς τὸ περι-
οδικόν ἢ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Ἐρ-
μιπίδου, 42 — Ἀθῆναι.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΘΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ ἀνδρα-
μαὶ ἐρχίζον τὴν 1ην Οὐλαύτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμιπίδου ἐπιθ. 42, πρὸς τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 49ος

Ἀθῆναι, 22 καὶ 29 Αὐγούστου 1943

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 33 - 39

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ὁ Φίλιππος πρόσθεσε :

— Ἀλλὰ μόλις παρουσιάσθηκα, τόκο-
φαν λάσπη σὰ δειλοὶ ποὺ ἦταν. Χμ,
ὡς ἔμεναν, ὡς ἔκαναν πὺς πειράζου
τὸ παιδί καὶ μπροστὴ μου, καὶ θὰ
τοὺς ἔδειξα ἐγώ! ..

— Τι λές, Φίλιππε, θὰ πιανόσου
μὲ τοὺς μάγκες τοῦ δρόμου, ἐσύ :

— Μὰ πὺς μπορούσα, μαμμά,
νάφῃσω στὴ δίκαιισή τους τὸ γιό
τῆς Κελίνας; .. Ἄς εἶναι τώρα. . .
Μοῦ ἐπιτρέπετε, μαμμά, νὰ δώσω
καμμιὰ ἀπ' τὴς φορεσιῆς μου στὸν
καίμενον τὸν Αἰλυβελ; Ἐγὼ ἔχω τό-
σες. . . Νὰ πῶ καὶ τοῦ κυρ-Βασέτου
νὰ τοῦ δώσω λίγο νὰ φάη; Καί. . .
μπορῶ νὰ τὸν πάρω ἐδῶ, νὰ μείνῃ
μαζὶ μας :

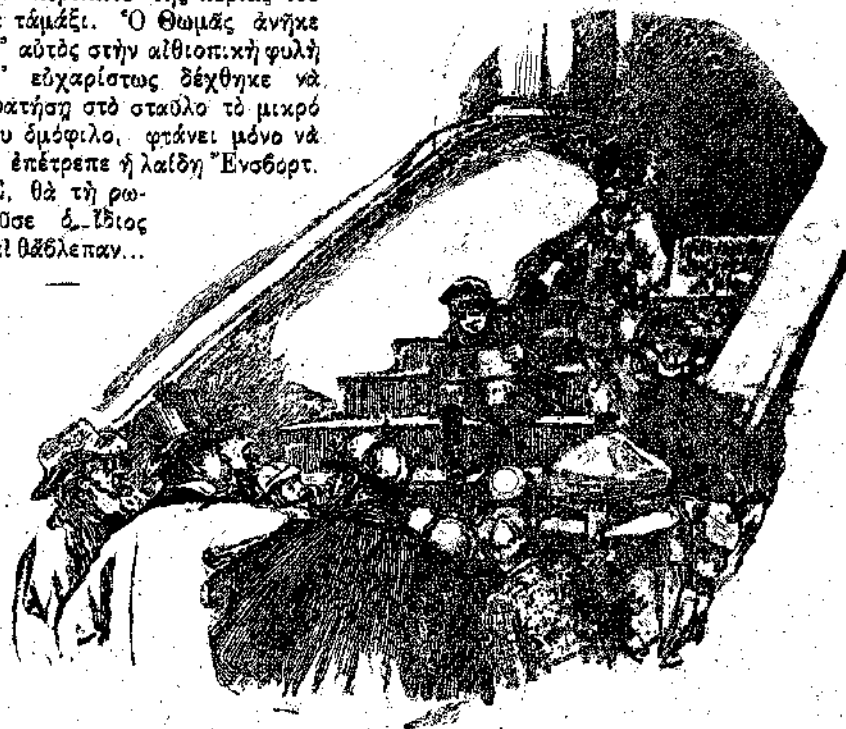
— Νὰ μείνῃ μαζὶ μας! Ἀυτὸ νὰ
τὸ βγάλῃς ἀπὸ τὸ νοῦ σου. Εἶναι
ἀδύνατο. Πρῶτο, δὲν ἔχουμε τόπο
μὰ κι' ἂν εἶχαμε, ἡ λαίδη θῆθελε πο-
τὲ στὸ σπίτι τῆς ἑνα ξένο ἀραπάκι :

— Σταθῆτε! Ὁ Αἰλυβελ θὰ μπο-
ροῦσε νὰ καθῆσθαι στὸ σταῦλο, μαζὶ
μὲ τὸ Θωμά. Ἄν τὸν παρακαλέσω,
πιστεύω πὺς ὁ Θωμάς δὲν θὰ μοῦ
ἀρηθῆ.

— Ἄκουσε, παιδί μου. Δὲν μπο-
ρῶ νὰποφασίσω τίποτα χωρὶς νὰ
ρωτήσω τὸν πατέρα σου. Ὅπωςδὴ-
ποτε,μπορεῖς νὰ δώσης στὸ Αἰλυβελ
τὴ φορεσιὰ ποὺ φοροῦσες τὸν περα-
σμένο χειμῶνα, καὶ νὰ πῆς τοῦ Βα-
σέτου νὰ τοῦ δώσω τίποτα νὰ φάη.
Ἄν θέλῃς μάλιστα, πῆγαίνε τον καὶ
στὸ σταῦλο. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν.
Γιὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ ὀριστικῶς, πρέπει
νὰκούσω πρῶτα τί λέει ὁ πατέρας σου.

Ὁ Φίλιππος εὐχαρίστησε τὴ μη-
τέρα του καὶ κατέθηκε χαρούμενος,
νὰ βρῆ τὸν Αἰλυβελ καὶ νὰ τοῦ δώ-
σῃ τὰ περσινὰ του ρουχα. Σὲ λίγες

στιγμῆς, ὁ μικρὸς μαῦρος μεταμορ-
φώθηκε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-
δῶν, κι' ἔτσι συγυρισμένον, εὐπρό-
σωπο, ὁ Φίλιππος τὸν πῆγε στὸ
σταῦλο καὶ τὸν παρουσίασε στὸν ἄ-
μαξά, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ
τὸν περίπατο τῆς κυρίας του
μὲ τὰμάξι. Ὁ Θωμάς ἀνῆκε
κι' αὐτὸς στὴν αἰθιοπικὴ φυλὴ
κι' εὐχαρίστως δέχθηκε νὰ
κρατήσῃ στὸ σταῦλο τὸ μικρὸ
τοῦ ἐμόφιλο, φτάνει μόνο νὰ
τὸ ἐπέτρεπε ἡ λαίδη Ἐνσθорт.
Ἐ, θὰ τὴ ρω-
τοῦσε ὁ ἴδιος
καὶ ἄβλεπαν...

Ἐμιά ἐπιγραφή σ' ἕνα κομμάτι χαρτί,
καρφωμένο στὸ ἀριστερὸ σκαλί. . . (Σελ. 274, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ
Μιὰ κρίσιμη ἡμέρα

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Αἰλυβελ κα-
λοπέρασε. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Φίλιπ-
πος ἔγινε ἀφαντος, καὶ συγχρόνως ὁ
Βασέτος φάνηκε νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ
πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ διευ-
θύνεται πρὸς τὸ σταῦλο, κρατώντας

σοχῆς τῆς ὁ Θωμάς ὡς ἔκανε, τι
ἤθελε. Ἔτσι, χωρὶς δυσκολία, τὸ
ἀραπάκι ἀπλωσε, καθὼς ἔλεγε, τὴν
κάπα του στὸ σταῦλο καὶ τρεφόταν
μ' ἔξοδα τῆς λαίδης.

Γιὰ κάμποσο καιρὸ, τὰ πράγματα
πῆγαίαν καλά. Ὁ Αἰλυβελ δὲν ἔ-
δινε ἀφορμῆς γιὰ παράπονα κι' ὁ
Φίλιππος ἦταν κατευχαριστημένος

ἀπὸ τῆ διαγωγῆ τοῦ φίλου του. Ἐὖ μόνον κακὰ ἦσαν ποὺ τὸ περισσώτερον μέρος τῆς ἡμέρας κι' ὁ Φίλιππος τὸ περνοῦσε στὸ σταῦλο. Ἄν κι' οἱ θετοὶ γονεῖς του τοῦ εἶχαν ἀπαγορεύσει, ἐκεῖνος, μὲ τὴν παραμικρὴ πρόφαση, βρισκόταν ἐκεῖ - κάτω καί, καθισμένος σὲ κανένα καλάθι, κουβέντιαζε ἀτέλειωτα μὲ τὸν Αἰλυβελ. Δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ παρακοῆ ἢ ἀπὸ πείσμα· ἀλλὰ τόσο ἦταν ἡ εὐχαριστήσῃ του νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κούρῃ γιὰ τὴν πατρίδα του, γιὰ τὴ Δέα, γιὰ τὴν Κελίνα, ὥστε ξεχνούσε πῶς αὐτὸ τοῦ ἦταν ἀπαγορευμένο, κι' ὄχι βέβαια γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ τὸ κ. κι' ἡ κ. Ἐνοβορτ ἔκριναν πῶς ὁ σταῦλος δὲν ἦταν γιὰ νὰ μένη ἓνα παιδί πού ἀνατρεφόταν σὺν τὸν Φίλιππο, οὔτε ὁ Θωμᾶς κι' ὁ Αἰλυβελ ἢ ταίριαστί του συνηθισμένα.

Κατάβαθα ὅμως δὲν τοὺς ἐνοιόαζε καὶ τόσο πολὺ. Ἀφροσιωμένοι τώρα στὸν μικρὸ Ἐδουάρδο, τὸ ἀληθινὸ τους παιδί, παραμελοῦσαν, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, τὸ θετό, τὸ ξένο. Ὁ Φίλιππος παρατηροῦσε κάποτε τὴν ψυχρότητά τους, τὴν ἀδιαφορία τους, καὶ λυπόταν κατάκαρδα. Τὸ εὐαίσθητο παιδί ἐχλώμιαζε, ἀδυνάτιζε ὁλοένα, καὶ συχνὰ φαινόταν σκεπτικὸ, μελαγχολικὸ. Ἀλλὰ οὔτε γι' αὐτὸ ἀνησυχούσαν οἱ θετοὶ του γονεῖς. Τὰ ἀπέδιδαν στὴ γρήγορη ἀνάπτυξή του, χωρὶς νὰ υποπτεύονται πῶς ὑπῆρχε κι' ἠθικὴ αἰτία.

Ἐβρίσκεται τώρα σὲ μεταβατικὴ περίοδο, ἔλεγε ἡ κ. Ἐνοβορτ. Περνᾷ ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία στὴν ἐφηβικὴ.

Κι' ἀλήθεια, σὲ μεταβατικὴ περίοδο βρισκόταν ὁ Φίλιππος. Περνοῦσε ἀπὸ τὴ στοργὴ καὶ τὸ ἀνδιαφέρον στὴν παραμέληση καὶ τὴν ἀδιαφορίαν ἀπὸ τὴ θερμὴ κι' ἠλιόλουστη μεσημέρια στὸν ψυχρὸ καὶ καταχνιασμένον βορῆ ἀπὸ τὴ φυσικὴ κι' ἀπερίτητη ζυῶ στὴν φεύτικη κι' ἐπιτηδευμένη. Ἦταν λουλούδι τοῦ ἀγροῦ ποὺ τὸ κλείσαν ἀξαφνα σὲ θερμοκήπιο. Καὶ τὸ λουλούδι μαραινόταν.

Μία μέρα ρώτησε τὸ ἀραπάκι:
— Αἰλυβελ, ἤθελες νὰ γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας, στὴ Νέα Ὀρλεάνη;
Μὲ μορφοσμοὶ καὶ μετὰ σκέψη, τὸ ἀραπάκι ἀποκρίθηκε:
— Ναι, ἤθελα καὶ πολὺ, ἀλλὰ ὄχι μὲ βαπόρι, γιὰτὶ μὲ πειράζει ἡ θάλασσα. Ἦθελα νὰ γυρίσουμε μὲ τὰ πόδια.
— Μὲ τὰ πόδια! μὰ εἶναι πολὺ μακριά! Θὰ θέλαμε περισσώτερον

ἀπὸ μιά ἐβδομάδα γιὰ νὰ φτάσουμε κι' - πέρα μὲ τὰ πόδια! (Ὁ Φίλιππος δὲν εἶχε ἰδέαν πόσο μακριὰ ἦταν ἡ Νέα Ὀρλεάνη ἀπὸ τὴ Νέα Ἰόρκη).

— Ἀδιάφορο, εἶπε ὁ Αἰλυβελ, πάντα θὰ φτάναμε μιά φορά. Δὲν τοὺς τὸ σκάζουμε, νὰ φύγουμε οἱ δυὸ μας κρυφά;

— Ἄ, δὲν θέλω νὰ φύγω κρυφά! Μὰ οὔτε εἶναι κι' ἀνάγκη. Σὲ λίγο καιρὸ, ὁ μπαμπᾶς κι' ἡ μαμμιά θὰ φύγουν γιὰ τὴ Νέα Ὀρλεάνη καὶ θὰ πάρουν μαζί τους καὶ μένα. Ἐ, τότε θὰ μπορέσης νὰ φύγῃς μαζί μας καὶ σύ. Καὶ φαντάσου πόσο θὰ χαρῆ ἡ Κελίνα νὰ σε ξαναἰδῇ.

Ὁ Αἰλυβελ κούνησε τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Γιατ' εἶχε μεγάλες ἀμφιβολίες ἂν ἡ μητέρα του θὰ τὸν δεχόταν πραγματικῶς μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες...

Λίγον καιρὸ ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμιλία, ὁ κ. Ἐνοβορτ ἔφυγε ξαφνικὰ καὶ βιαστικὰ στὸ Φάρ. Οὕτως γιὰ σπουδαία οἰκογενειακὴ ὑπόθεση: Γινόταν ἐκεῖ - πέρα μιά νέα σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ποὺ ἦταν φόβος νὰ παραβιάσῃ τὰ συμφέροντα τῆς λαίδης, γιὰτ' εἶχε κτήματα καὶ στὸ Φάρ. Οὕτως. Ὁ κ. Ἐνοβορτ ἔτρεξε νὰ προλάβῃ καμμιά ἐπιζήμια ἀπαλλοτριώση. Θὰ ἔμενε ἰσῶς πολὺν καιρὸ, κι' ἔτσι ἡ ἐλπίδα τοῦ Φίλιππου γιὰ ταξίδι στὴν πατρίδα ματαιωνόταν ἀκόμα μιά φορά.

Συγχρόνως ὁ Αἰλυβελ, ποὺ τὰ πῆγαινε ὡς τότε τόσο καλά, ἄρχισε νὰ τὰ «μωρνεύει». Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἐπίσπεσε μεγάλες φιλίες μ' ἓνα λουστρα, λίγο μεγαλύτερὸ του κατὰ τὴν ἡλικία, ἀλλὰ τὸ ἴδιο μαῦρον κατὰ τὸ χρώμα. Τὸν περισσώτερον καιρὸ τὸν περνοῦσε μὲ τὸ νέο του φίλο, κάποτε μάλιστα ἔκανε διδυ-τρὲς ἡμέρες νὰ γυρίσῃ σὸ σπίτι, κι' ὅταν ἐγύριζε, ἦταν λερωμένος, κουρελιασμένος, πεινασμένος, ἐλεεινός. Ἔτσι ἐκινδύνευε νὰ ἐξαντληθῇ τόσο ἡντουλάπα μὲ τὰ ρούχα, ὅσο κι' ἡ ὑπομονὴ τοῦ Φίλιππου. Ἀλλὰ τὸ χειρότερον ἦταν ποὺ ἄρχισαν νὰ γίνονται ἀφαντα διάφορα πράγματα τοῦ σπιτιοῦ, μαχαίροπῆρανα, κουτάλια, κουταλάκια — πάντα ἀπ' τὰ καλά, τὰσημένα — κοσμήματα χρυσά, ἀκόμα καὶ χρήματα.

Μία μέρα, ἡ λαίδη Ἐνοβορτ τὸν τσάκωσε στὴν κάμαρά της νὰ φάχῃ τὰ σουτάρια. Θύμωσε φοβερὰ καὶ φώναξε πῶς δὲν μπορούσε πιά νὰ τὸν ὑποφέρῃ σὸ σπίτι της. Κι' ὅταν σὲ λίγο χάρθηκε ἓνα πολύτιμο δαχτυλίδι, τὸν ἐκάλεσε, τὸν εἶπε

κλέφτη καὶ τὸν πρόσταξε νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ νὰ μὴν τὸν παραδώσῃ στὴν Ἀστυνομίαν.

Ὁ Φίλιππος λυπήθηκε πολὺ. Δὲν ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν προστατευμένο του στὴ φυλακὴ, καὶ οὔτε ἐπίστευε πῶς αὐτὸς εἶχε κλέψῃ τὸ δαχτυλίδι. Ὅσο ὅσον ἐμάλλωσε, τὸν συμβούλευσε νὰ γίνῃ καλὸς, τοῦ ἔδωσε καινούρια ρούχα κι' ὅσα λεπτὰ εἶχε στὴν τσέπη του, καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάη νὰ βρῆ καμμιά θέση νὰ κερδίῃ τί-μια τὸ ψωμί του, γιὰτὶ ἀλλοιῶτικα δὲν γινόταν.

Ὁ Αἰλυβελ ὑποσχέθηκε ταπεινὰ νὰ ὑποταχθῇ. Ἄλλ' ἂν μιά ὑπόσχεση δίνεται εὐκόλα, ἡ ἐκπλήρωσή της εἶναι ἄλλο πράγμα. Καὶ εἰς μιά ἐβδομάδα, ὁ Αἰλυβελ γύρισε πάλι ἐλεεινός. Ὁ Φίλιππος, ποὺ τὸν εἰδοποίησε κρυφὰ ὁ Θωμᾶς, κατέβηκε στὸ σταῦλο ὅπου βρῆκε τὸν μικρὸ ἄλγῃτ νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Εἶχε χάσει καὶ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ τὰ παπούτσια του καὶ πεينوῦσε τόσο πολὺ, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ περὶσσεύσῃ σὲ Φίλιππο, ποὺ τὸν ρωτοῦσε τί ἔκαμε τόσο λεπτὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει καὶ πῶς κατάφερε πάλι νὰ γυμνωθῇ καὶ νὰ κρυώνῃ.

— Ἔρω κι' ἐγὼ; φιδύριζε τρέμοντας ὁ Αἰλυβελ. Ἔρω κι' ἐγὼ; Νά, τᾶραγα... Νά, τᾶρασα... Νά, μοῦ τὰ πῆραν!

Ὁ Φίλιππος ἀπελπίσθηκε πῶς θὰ μάθει ποτὲ τὴν ἀλήθεια — ποὺ ἄλλωστε τὴ μάντευε πολὺ καλά — κι' ἀφίνοντας τὴν περιττὴ ἀνάκριση, πῆγε καὶ παρακάλεσε κρυφὰ τὸν κύρ - Βασέτο νὰ στείλῃ κρυφὰ κι' αὐτὰς φαί γιὰ τὸν Αἰλυβελ στὸ σταῦλο — αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ «ἐπειγόν» — κι' ἐπειτα παρακάλεσε πιδθερμὰ τὸν Θωμᾶ νὰ κρατήσῃ καὶ πάλι τὸν μικρὸ μαῦρον κοντὰ του. Ὁ ἀμαξάς, ποὺ ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, δέχθηκε. Κι' ἔτσι ὁ Αἰλυβελ ξανάγινε κρυφὰ τρώφιμος τῆς λαίδης Ἐνοβορτ.

Αὐτὴ οὔτε κἂν τὸ φανταζόταν, γιὰτὶ ὁ Αἰλυβελ ἐπρόσεχε πολὺ νὰ μὴ φανῇ ποτὲ μπροστὰ της. Μία μέρα ὅμως, γυρίζοντας ἀπὸ τὸν περὶπάτό της, ἡ λαίδη, μὲ μεγάλη τῆς ἐκπλήξῃ, εἶδε μπροστὰ στὸ μέγαρον ἓνα μεγάλο πλήθος ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνθρώπων, πρὸ πάντων μαγκώπαιδα τῆς γειτονίας. Κι' ὅταν ὁ Θωμᾶς ἐκράτησε τὰ μᾶξι στὴν εἴσοδο, ἡ λαίδη μπόρεσε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ διαβάσῃ — ἂν κι' ἦταν φοβερὰ εὐσανάγνωστη — μιά ἐπιγραφὴ σ' ἓνα κομμάτι χαρτί, καρφωμένο σὲ ἀπάνω σκαλὶ τῆς σκάλας. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐ-

τῆ πληροφοροῦσε τὸ «κοινὸν» πῶς μὲ μιά δεκάρα μπορούσε καθέννας ν' ἀπολαβῇ τὰ πιὸ χαριτωμένα καὶ τὰ πιὸ γυμνασμένα ἄσπρα ποντίκια τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ δίπλα στεκόταν ὀρθὸς ὁ Αἰλυβελ, ποὺ φοροῦσε μιά ἀπὸ τὶς καλύτερες φορεσιὲς τοῦ Φίλιππου, καὶ παρακάτω, καθισμένος σ' ἓνα σκαλί, κάποιος φίλος του κρατοῦσε στὰ γόνατά του τὸ πολύτιμο κλουβὶ μὲ τὰ «παιδιά» τοῦ πάτερ - Ἰωσήφ. Αὐτὰ τὰ κακόμοιρα, τρομαγμένα, ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα σὸ κλουβί, καὶ τὸ πλήθος διασκέδαζε νὰ τὰ βλέπῃ, περιμένοντας νὰρχίσουν τὰ γυμνασά τους.

Ἡ λαίδη Ἐνοβορτ λίγο ἔλειψε νὰ λιγοθυμήσῃ. Ἦταν αὐτὸ θεᾶτρο ἔκαναν τώρα τὸ σπίτι της: Κρατήθηκε ὅμως, κι' εἶπε στὸν ἀμαξά της ἐπιτακτικὰ:

— Θωμᾶ! δώξε αὐτοὺς τοὺς χαμένους ἀπὸ δῶ, κι' ἔλ' αὐτὰ πέταξέ τα ἔξω! ἔξω!

Καὶ λέγοντας «ἔλ' αὐτὰ», ἔδειχνε τὸ κλουβί, τὴν ἐπιγραφὴν, τὸν Αἰλυβελ καὶ τὸ φίλο του.

Πρέπει νὰ ποῦμε ἀμέσως, πῶς ὁ Φίλιππος ἦταν ὁλοσδιόλου ξένος καὶ ἀμέτοχος ἀπὸ τὴν «ἐπιχείρηση». Τὴν εἶχαν σχεδιάσει ἀποκλειστικὰ ὁ Αἰλυβελ κι' ὁ καινούργιος του φίλος, ὁ μικρὸς μαῦρος λουστρος. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Φίλιππος διάβαζε τὸν κάμαρά του, κι' ἦταν ἄσυχος πῶς τὸ κλουβὶ μὲ τὰ ποντίκια βρισκόταν στὴ συνηθισμένη του θέση.

Φαντασθῆτε τώρα σὲ θυμὸ τῆς λαίδης δταν, μ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ, ἔμαθε πῶς ὁ Αἰλυβελ, ὁ «κλέφτης», εἶχε περιμαζεύσει πάλι στὸ σταῦλο, γιὰτὶ ὁ Φίλιππος εἶχε παρακάλεσε γιὰ τὸ φίλο του τὸν Θωμᾶ!

Ὁ θετὸς τῶν Ἐνοβορτ βρέθηκε σὲ μεγάλη στενοχώρια. Παρ' ὀλίγο νὰ διώξῃ κι' αὐτὸν ἡ θυμωμένη «γιαγιά», ὅπως εἰδεῖσε κακὴν - κακίως καὶ τὸν Αἰλυβελ. Ἀλλ' ἂν ἐγλύτωσε αὐτὸς, τὰ ποντίκια, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἦταν τρόπος νὰ γλυτώσουν. Ἡ λαίδη — καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχε τώρα πολὺ ἄδικο — ἐπέμενε νὰ τὰ πετάξουν, μαζί μὲ τὸ κλουβὶ τους, στὰ σκουπίδια.

Τοῦ κάκου παρακάλεσε, τοῦ κάκου ἔκλαψε ὁ Φίλιππος. Δὲν ἔκαμε τίποτ' ἀπολύτως. Ἀκαμπτη, ἀδυσώπητη, σκληρὴ σὲ μεγάλο τῆς θυμὸ, ἡ «γιαγιά» δὲν ἔπαυεν ἀπὸ λόγια. Ἡ κρίσιμη ὥρα εἶχε φτάσει. Ὁ Αἰλυβελ πετάχθηκε ἔξω, θὰ πετιόταν σὲ λίγο καὶ τὰ ποντίκια. Κι' ὁ Φίλιππος, μὴ ξεροντας πιά τί νὰ κάμῃ, βρισκόταν στὴ φοβερότερη ἀγωνία.

Ἐδύτως, ὁ καλὸς Θωμᾶς, καὶ σ'

αὐτὴ τὴν περίστασι, φάνηκε φίλος. Ἄν καὶ τὸ ὑποσχέθηκε στὴν κυρία του, τὴν ἡμέρα ἐκείνη «τὸ ἔφερε γύρω» καὶ δὲν πέταξε τὸ κλουβὶ μὲ τὰ ποντίκια. Τὴν ἐπομένη ἡ λαίδη δὲν τὸν ρώτησε τί ἔκαμε. Θὰ τὸ εἶχε ξεχάσει, φαίνεται, κι' αὐτὴ. Καὶ φυσικὰ, κανένας δὲν θέλησε νὰ τῆς τὸ θυμίσῃ.

(Παραφρασὴ ἀπὸ τὸ γαλλικὸ)
(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ANAMNHSEIS APO INHΛ ANH ZH

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Μ' ὅλο ποὺ ἡ οἰκονομία δὲ βρισκόταν ὀλιγήμερη ἐκεῖ — γιὰτὶ ἡ δεξίωση εἶχε γινεῖ πρὶν ἀπὸ τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές — περισσότερο ἀπὸ σαράντα ἀγόρια καὶ τριάντα κοριτσάκια μαζεύτηκαν νὰ δειλινίσουν. Δὲν ἐγνώριζαν ὅλα τὸ ἓνα τὸ ἄλλο κι' ἔπρεπε οἱ γονεῖς τους νὰ τὰ συσταῖνουν καὶ νὰ τὰ στέλνουν νὰ παίξουν μαζί.

Μοῦ φάνηκε πῶς ζούσα ἓνα παρκαμθὶ σ' ἓναν ἀπέραντο πύργο, ἀνάμεσα σ' ἑκατόχρονα δέντρα, σὲ γέρους πρόθυμους ὑπηρέτες, σὲ παλατιανὰ ἀμαξία καὶ σὲ ἔλογα. Τὰ κοριτσάκια φοροῦσαν ὅλα πάνω κάτω τὰ ἴδια φορέματα, καὶ τ' ἀγόρια τὸν ἴδιο ἄσπρο γιανὰ στολισμένο μὲ τὸν ἴδιο φιδόγκο. Ἀνάμεσα σ' ἔλ' αὐτὰ τὰ παιδιά ἐμεῖς, μὲ τοὺς δισταχτικὸς μας τρόπους καὶ τὰ λοξὰ μας κοιτάγματα, φαινόμεστε σὺν τόσο μάς ἐσερβίριαν τὸ δειλινὸ σὺν τοῦς ἄλλους κι' ἐπιασθήκαμε ὕστερα σ' ἓναν ἀτέλειωτο χορὸ. Ἐνα κοριτσάκι ποὺ μὲ εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ χέρι, μ' ἐρώτησε:

— Τίνας εἶσαι γιός;
Ἦταν ἡ φράση τοῦ παπποῦ. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ χορὸς ἄρχισε νὰ ἔρχεται γύρω σὲ πάγκο, ὕστερα ἔλλαξε σὲ φεραντόλα ἀνάμεσα στὰ ὠροῖα σαλόνια τοῦ ἰσόγειου, φωτισμένα ἀπὸ ἓνα πράσινο φῶς ποὺ καταστάλαζε ἀπὸ τὶς φυλλωσιές.

Καθισμένος σὲ μιά πολυθρόνα στὴν τάρτα, ὁ γέρος κύριος μὲ τὰ σπρα μαλλιά κοίτοσε χαμογελώντας ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιά νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ του, καὶ σὺν ἀναγνώριζε κανένα ἀνάμεσά τους, ἐφώναζε.
— Καλημέρα Γιάννη. Καλημέρα Παῦλο. Καλημέρα Ὀνίλ, καλημέρα... Καὶ οἱ φωνούλες ἀποκρίνονταν ὅλες μαζί:
— Γιὸ!

Ἐνοιωθα ὁλοένα δεξιότερη τὴν ἐντύπωση τοῦ παραμυθιοῦ. Μ' ἔδην μου τὴν ἀνίσταση, μὲ παράσερνε, μὲ συνάπειρνε, κι' ὄς μὴν τολμούσα νὰ κοιτάξω κατὰ πρόσωπο τὸ καριτσάκι ποὺ μοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι, ἐνοιωθα μιά παράξενη ταραχὴ νὰ μὲ κυριεύει. Ἦὰ δέντρα, τὰ ἐπιπλα, τὰ ρολόγια κι' οἱ καθρέφτες, στριφογύριζαν μαζί μ' ἐμένα. Δὲν ἤξερα τί μοῦ γινόταν. Ὡς τόσο τὰ χλιμιντρισματά τῶν ἀλόγων μὲς τὴν αὐλῇ, τὸ τρίξιμο τῶν χαλκικῶν κάτ' ἀπ' τὶς βόδες τῶν ἀμαξιών, οἱ φωνές, τὰ τραγούδια, ὁ οὐρανός, καὶ μὲς τ' ἀπόσκια τοῦ πάγκου τὸ γουργουρισματῶν περιστεριῶν ποὺ ἀναζητούσαν ἓνα κλαδί γιὰ τὴ νύχτα, ὅλα ἦταν μάγεμα, θάμα. Κι' ἀναρωτιέμαι ἀκόμα σήμερα μὴν τὴν οὐνειρεύτηκα ἐκείνη τὴ μέρα στὸν πύργο τοῦ γέρου κύριου μὲ τὰσπρα μαλλιά.

ZH ΓΟΡΤΥΝΙΑΗ
ΤΡΙΠΤΥΧΟ
ΣΤΟΝ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΤΩΝΗ ΑΙΤΙΟ

A' NANOYPIΣMA
Φέρτε τὰ λουλούδια τῆς αὐγῆς
Νὰ μυρσώσουμε τὸν ὕπνο του,
Καὶ τὶς ἀρπες τῶν προϊνῶν δασῶν
Γιὰ ναούρισμα στὸν ὕπνο του,
Κοιμάται τὸ παιδί, κοιμάται.

Τὸ παιδί μὲ τ' ἀστραφερὰ μάτια
Μὲ τὸ ξάστερο μέτωπο
Χαμογελοῦσε καὶ δὲν ξέραμε
Πῶς δὲν ἦταν τὸ χαμόγελο γιὰ μᾶς.
Καλημέρισε τὸν ἥλιο
Χαιροῦσε τὰ πουλιὰ
Καὶ δὲ βλέπαμε ποὺ φτερουγίζαν
(πάνω του)

Τὰ μαβιά φτερά νυχτερινῶν δειλιών.

Τὸ παιδί ἐπαῖξε ὅλη μέρα
Στὸν ὄσπρο σκοτισμένο ὄρομο
Κι' ὅταν βραδύσαε, κομψίαν τὰ
(βουνα)

Κι' ἀνατρίγισαν τὰ δέντρα.
Τότε τὸ παιδί νύσταξε κι' ἔγειρε
Στῆς μητέρας τὴν ποδιά νὰ ξαπο-
στασεί.

Φέρτε τὰ λουλούδια τῆς αὐγῆς
Νὰ τὸ σκεπάσουμε.
Μιά μεγάλη ἀνάμπετε φωτιά
Νὰ ζεστάνουμε τὰ πόδια του.
Τὸ παιδί εἶναι κουρασμένο — μὴ
(μιλάτε)

Τ' ἀπονύχτερα τὸ πῆραν δειψο.
Κοιμάται τὸ παιδί, κοιμάται.

POZEANTIA

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ-

ΟΙ ΜΥΓΕΣ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΤΑΝ έγγραφε τὸ «Μυίας ἐγκώμιον», ὁ παιδρότατος Λουκιανὸς ὠρισμένως θὰ ξεχνούσε τις μύγες τοῦ φθινόπωρου. Δὲν θὰ ἔβλεπε, δὲν θὰ θυμόταν, παρὰ μόνο τις μύγες τῆς ἀνοιξῆς. Κι' εἶναι τόσο διαφορετικὲς αὐτὲς ἀπὸ τις ἄλλες! Ἀνάλαφρες, διακριτικὲς, εὐγενικὲς μπορῶν νὰ πῶ, καμμιά σπουδαία ἐνόχληση δὲν σοῦ δίνουν. Μπορεῖ νὰ κἀθονται κι' ἀπάνω σου, μπορεῖ καὶ νὰ σ' ἀγγίξουν πετώντας, ἀλλὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Φεύγουν καὶ πρὶν τις διώξης, κι' ὅταν τις διώχνεις μὲ κάποια ἐπιμονὴ καὶ δραστηριότητα — μὲ τὴ βεντάγια, μὲ τὴν πετσέτα—δὲν ξαναγυρίζουν. Ἀφίνω δὰ πῶς τοὺς ἀρῶσι πολύ καλύτερα γὰ πετοῦν ἔξω, στὸ ὑπαιθρο, παρὰ νὰ τριγυρίζουν στὸ δωμάτιο ὅπου κἀθεσαι, κοιμάσαι, τρώς ἢ ἐργάζεσαι. Κι' ἂν τύχη νὰ κλεισθοῦν μερικὲς μέσα, φτάνει νὰ ἀνοίξῃς ἕνα παράθυρο γιὰ νὰ ἐξορμήσουν ἀμέσως ὅλες πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ μύγες τῆς ἀνοιξῆς καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ. Μύγες τοῦ χειμῶνα δὲν ὑπάρχουν, γιὰτι μὲ τὰ κρύα, μὲ τὰ χιόνια, φοφοῦν σχεδὸν ὅλες. Καὶ μόνον οἱ μύγες τοῦ φθινόπωρου. Ἄ, αὐτὲς εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Τὶ ἐνόχλησι, τί βᾶσανο, τί μαρτύριο, τί πληγή! Βαρεῖές, φορτικὲς, ἐπιμονες, πεισματάρεις, ἀθάδιστες, δὲν ἀφίνουν ἡσυχία στιγμή. Ὅταν κἀθονται ἀπάνω σου, στὸ πρόσωπό σου, στὰ χέρια σου, νομίζεις πῶς κολλοῦν, σὲ βυζαίνουν, σὲ τρώνε. Καὶ τὸ ἀπὸ ἀκόμα ἀγγιγμά τους σὲ πειράζει, σὲ γαργαλεῖ τόσο, πού σὲ κάνει νὰ θυμῶνῃς, νὰ νηπιθῆς. Τὶς διώχνεις, ξαναγυρίζουν τὴν ἴδια στιγμή. Πέντε φορές, δέκα, εἴκοσι! Τὶς κυνηγᾷς μὲ τὴν πετσέτα, βγαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ σὲ λίγο ξαναμπαίνουν, γιὰτι ἀντίθετα, φαίνεται, ἀπὸ τις μύγες τῆς ἀνοιξῆς, οἱ μύγες τοῦ φθινόπωρου προτιμοῦν νὰ τριγυρίζουν σὲ κλειστά. Τελοσπάντων, γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ μιὰ μύγα αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, πού σοῦ κινεῖται... κουνούπι, πρέπει νὰ τὴ σκοτώσῃς. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει.

Ἄλλὰ εἶναι εὐκόλο νὰ σκοτώσῃς μιὰ τέτοια μύγα; Τοῦ κάκου δίνεις ξαφνικὰς μπάτσους στὸ κεφάλι σου, στὸ μέτωπό σου, στὸ μάγουλό σου, ὅπου τὴν αἰστανθῆς νὰ κἀθεταί τόσο βαρεῖα κι' ἐνοχλητικά: σοῦ φεύγει. Τοῦ κάκου κλείνεις ὀρμητικὰ τὸ βιβλίον πού διαβάζεις, κι' ὅπου ἔχει κἀθήσει ἀφοῦ διώχθηκε ἀπὸ ταῦτί σου, γιὰ νὰ τὴ λυώσῃς: σοῦ φεύγει. Καμμιά φορά, τὴν πετυχαίνεις, τὴ σακατεύεις: ἀλλὰ καὶ πληγωμένη, πετᾷ, καὶ σὲ λίγο πάλι νὰ τὴ! Πέντε, δέκα, εἴκοσι φορές. Σὲ κάνει ἔξω φρενῶν, σὲ φέρνει στὴν ἀπελπισία. Στὸ κρεβάτι, τὰπομεσήμερο, πρέπει νὰ κουκουλώσῃς μὲ τὸ σεντόνι ἀπ' τὸ κεφάλι. Στὸ τραπέζι, πρέπει νὰ κἀνῃς διαρκῶς μὲ τὴν πετσέτα σου ἀέρα, καὶ μόνο τὸ ἕνα χέρι νὰ ἔχεις ἐλεύθερο γιὰ νὰ τρῶς. Ἄλλὰ τὸ φοβερό εἶναι ὅταν κἀθεσαι στὸ γραφεῖο σου κι' ἔχεις νὰ γράφῃς κατὰ σπουδαῖο καὶ βιαστικῶ. Πού νὰ σάφήσουν οἱ παλιόμυγες! Πρέπει νὰ τὰ παρατήσῃς ἔλα μάρμαρο καὶ νὰ πάρῃς τοὺς δρόμους—σὰ νὰ λέμε τὰ βουνά.

Αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγὼ προχθὲς τὸ πρωτὸ, ἀφοῦ βασανίσθηκα μὲ τις μύγες τοῦ γραφείου μου δυὸ δὴλάκερες ὥρες, χωρὶς νὰ κάμω σχεδὸν ἄλλο τίποτα παρὰ νὰ τις κυνηγῶ καὶ νὰ τις διώχνω... τοῦ κάκου. Ἄλλὰ μὴπως καὶ σὲ δρόμο βρῆκα τὴν ἡσυχία μου; Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Θάλεγε, πῶς ὅλες οἱ μύγες τοῦ γραφείου, τοῦ σπιτιοῦ, μὲ πῆραν τὸ κατόπι, ξεσήκωσαν καὶ τις ἀμέτρητες τῆς Ἀγορᾶς καὶ μὲ περικύκλωσαν μὲ τις πὶδ ἀγριεὲς διαβάσεις. Ἀναγκάσθηκα νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ τὸ κουνῶ ὀλόγυρά μου γιὰ νὰ τις ἀπομακρύνω. Μόλις ἤσυχασα ἀφοῦ πέρασα τὴν Ἀγορὰ καὶ πῆρα πὶδ καθαρὸς δρόμους. Ἄλλὰ—αὐτὸ μὲ φάνηκε παράξενο—στὸ κουρεῖθ πὸν μπῆκα καὶ κἀθησα νὰ ξυρισθῶ, καμμιά μύγα δὲν εἶδα νὰ πετᾷ, καμμιά μύγα δὲν ἐνοιῶσα νὰ κολλᾷ ἀπάνω μου, νὰ μὲ μπαίγῃ σταῦτι ἢ στὴ μύτη.

— Καλέ, δὲν ἔχετε σεις ἐδῶ μύγες; ρώτησα κοιτάζοντας ὀλόγυρα.

Ὁ κούραξ μου, ἀστεῖος ἀνθρώπος, μὲ ἀποκρίθηκε:

— Ἐχουμε, ἀλλὰ οἱ δικές μας μύγες κἀνουν τώρα γυμναστικὴ.

— Γυμναστικὴ;

— Μάλιστα, ὀρίστε!

Καὶ μὲ ἔδειξε ἕνα ὠραῖο ρολόι τοῦ τοίχου κρεμασμένο δίπλα στὸν καθρέφτη πού καθόμουν ἀντίκρου του. Τὸ ρολόι αὐτὸ, κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη «πλάκα» τῶν ὠρῶν, εἶχε

καὶ μιὰ μικρὴ γιὰ τὰ λεπτά. Καὶ πάνω στὸ γοργοκίνητο δείκτη τῆς στρογγυλῆς αὐτῆς πλάκας, εἶδα μιὰ μύγα πού καθόταν μακάρια καὶ γύριζε μαζὶ του, γύριζε, γύριζε, σὰν τὰ παιδιὰ στὴ «ρόδα» τοῦ πανηγυριοῦ ἢ στὴ «ἀλογάκια». Τὴν παρακολούθησα μὲ περιέργεια ὄρα πολλή. Δὲν ἐφευγε, δὲν κουνιόταν, παρὰ ὅσο τὴν κουνούσε γυρίζοντας ὁ λεπτοδείκτης. Τὴ διασκέδαζε ἀραγε αὐτὴ ἡ «γυμναστικὴ»; ἢ εἶχε βρεῖ πάνω σὲ μέταλλο, κολλημένο κατὰ φαγώσιμο... γιὰ μύγες, πού τὸ ἐκμυζοῦσε; Μυστήριον!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ ΓΑΤΟΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας γάτος κι' ἕνας παπαγάλος. Γνωρίστηκαν μεταξύ τους, κι' ἔγιναν φίλοι, κι' ἀποφάσισαν νὰ καλέσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ τοῦ κἀνῃ τὸ τραπέζι. Πρῶτος θὰ ἔκανε τὸν ἀρχὸν ὁ γάτος. Μὰ ἔλα πού ἦταν πολὺ φαγᾶς καὶ ἤθελε νὰ τὰ κρατήσῃ ἔλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του; Ἔστρωσε λοιπὸν τὸ τραπέζι καὶ ἔβαλε ἐπάνω λίγο τυράκι, ἕνα τόσο δὲ φαράκι κι' ἕνα μικρὸ-μικρὸ κομματάκι ψωμί. Ὁ δόλιος ὁ παπαγάλος ἔμεινε νηστικός, μὰ ἦταν πολὺ εὐγενικός καὶ καλοαναθρεμμένος, καὶ δὲν ἔκανε κἀνένα παράπονο.

Ὅταν ἤρθε λοιπὸν κι' ἡ δικὴ του ἢ σειρά νὰ καλέσῃ τὸ γάτο, ἐβάρθηκε δυὸ μέρες πρὶν γιὰ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ ἕνα τραπέζι βασιλικῶ. Ἔβαλε ἕνα μπουτάκι ἀρνίσιο πού τὸ φῆσε στὸ φούρνο, ἐγέμισε ἕνα πανεράκι μὲ ὠραῖα φρούτα, ἔβαλε μιὰ μεγάλη μπουτίλλια κρασί καὶ ἐτοίμασε κι' ἕνα σωρὸ τυρόπητες, μὰ πεντακόσιες τυρόπητες ροδοψημένες καὶ τραγανιστές, ἕνα κοφίνι δηλαδὴ τῆς μπουγάδας γεμάτο ὡς ἐπάνω!

Ἔβαλε λοιπὸν μπροστὰ στὸ πιάτο τοῦ γάτου τετρακόσιες ἐνενηντα ὀκτώ—καὶ δὲν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του παρὰ μονάχα δύο, καὶ μάλιστα τις μικρότερες.

ἤρθε ὁ γάτος, ἔφαγε τὸ ψητό, ἤπιε τὸ κρασί, ὕστερα ρίχτηκε στὶς τυρόπητες. Ἐφαγε μία, δύο, ἕκατό, ἔφαγε καὶ τις τετρακόσιες ἐνενηντα ὀκτώ! Ὅστερα γυρίζε: στὸν παπαγάλο καὶ τοῦ λέει:

— Ἐγὼ πεινάω ἀκόμη, πεινάω πολὺ. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μὲ δώσῃς γιὰ νὰ φάω;

— Ἐχω τις δύο τυρόπητες μου, εἶπε ὁ παπαγάλος.

Τὰ εἶχε αστίσει ὁ καϊμένος τόσο πολὺ θλέποντας τὸν γάτο νὰ τρῶν ἔλα αὐτὰ τὰ φαγητά, πού οὔτε καὶ σκέφθηκε νὰ δοκιμάσῃ τις τυρόπητες του. Ὁ γάτος ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ μονομιᾶς κατέβασε καὶ τις δυὸ τυρόπητες, ὅστερα ἔγλειψε τὰ μουστάκια του καὶ εἶπε:

— Κάπως ἀρχίζει νὰ μὲ ἀνοίγει ἡ ὄρεξη. Δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ φάω;

— Τὶ ἄλλο νὰ ἔχω; εἶπε ὁ παπαγάλος: ὅ,τι βρισκόταν ἐπάνω στὸ τραπέζι τὸ ἔφαγες; ἐκτός ἂν θέλῃς νὰ φᾶς καὶ ἔμένα τὸν ἴδιον!

Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ καλὰ τὸ λόγο του, καὶ ἀνοίγει ὁ γάτος τὸ στόμα του τόσο μεγάλο καὶ χλάπ! χλόυπ! κατεβάζει ὀλόκληρο τὸν παπαγάλο, ὅπως ἦταν μὲ τὰ φτερά καὶ μὲ τὰ νύχια, στὴν κοιλιὰ του.

Μὰ ὁ παπαγάλος εἶχε μιὰ γριά ὑπηρέτρια πού τοὺς σερβίριζε στὸ τραπέζι. Αὐτὴ, ὅταν εἶδε τὸν γάτο νὰ χλαπακιάζῃ, ἔτοι μονομιᾶς τὸν κατοικίτη τὸν παπαγάλο, ἔβαλε τις φωνές:

— Γάτε, γάτε! πῶς μπόρεσες κι' ἔφαγες τὸν παπαγάλο τὸ φίλο σου;

— Πῶς μπόρεσα; ἔκανε ὁ γάτος. Καὶ τί εἶναι ἕνας παπαγάλος γιὰ μένα; Τίποτε! Ἐγὼ μπορῶ καὶ σὲ νὰ σὲ φάω ὀλόκληρη!

Καὶ χλάπ! χλόυπ! δίνει μιὰ καὶ τὴν κατεβάζει μονοκοπανιά τὴ γριά τὴν καϊμένη.

Ὅστερα βγήκε φουσκωτὸς καὶ κἀμαρωτὸς καὶ περπατοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου, σὰ νὰ εἶχε κἀνὲ κἀνένα σπουδαῖο κατόρθωμα.

Ἐκεῖ πού πῆγαινε, εἶδε γάρχεται ἕνας γαϊδουρολάτης μὲ τὸ γαϊδούρι του φορτωμένο μὰ λαχανικά πού τὰ πῆγαινε στὴν ἀγορὰ νὰ τὰ πουλήσῃ.

— Βάρδα! βάρδα! φώναξε ὁ γαϊδουρολάτης. Καὶ ὅταν εἶδε τὸν γάτο ἔκανε:

— Ἐ, ψιψίκο, παραμέρισε νὰ μὲ σὲ πατήσῃ τὸ γαϊδούρι μου.

— Τὸ γαϊδούρι σου νὰ πατήσῃ ἔμένα; εἶπε ὁ γάτος. Καὶ τί εἶναι γιὰ λόγου μου ἕνα παλιογαϊδούρι; Ἐγὼ ἔφαγα μονάχος μου πεντακόσιες τυρόπητες; ἔφαγα τὸν φίλο μου τὸν παπαγάλο, ἔφαγα τὴ γριά ὑπηρέτρια του. Γιατί νὰ μὲ φάω κι' ἕνα φουροχωριάτη μὲ τὸ γαϊδούρι του;

Καὶ χλάπ! χλόυπ! δίνει μιὰ καὶ καταπίνει μονομιᾶς τὸ γαϊδουρολάτη, τὸ γαϊδάρο καὶ ἔλα του τὰ κοφίνια.

Ὅστερα τράβηξε τὸ δρόμο του κι' εἶχε ἕνα καμάρι κι' ἕνα φουσκώμα, μὰ τί φουσκώμα; Παρὰκάτω ἄνω, ἐκεῖ πού πῆγαινε, ἀπάντησε μπρο-

στά του τὸ γάμο τοῦ βασιλιᾶ. Πρῶτος πρῶτος πῆγαινε ὁ βασιλιάς μὲ τὰ χρυσὰ του ρούχα καὶ μὲ τὴ χρυσὴ κοριόνα του, καὶ κρατοῦσε τὴ γύφην ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀπὸ πίσω του ἔρχονταν οἱ παλατιανοί, ντυμένοι στὰ μεταξωτὰ καὶ στὰ βελούδα; παραπίσω ἔρχονταν οἱ στρατιῶτες του καὶ τελευταῖο ἔρχονταν τὸ ἱππικὸ, καμμιά διακοσαριά ἄλογα βαλμένα στὴ σειρά ἀπὸ δύο-δύο. Ὁ βασιλιάς ἦταν πολὺ περήφανος πού εἶχε γίνει γαμπρὸς καὶ εἶχε πάρει μιὰ τέτοια ὠραῖα βασίλισσα, καὶ μόλις ἀντίκρουσε τὸν γάτο, τοῦ εἶπε:

— Κἀνε τόπο, ψιψίκο, νὰ περάσουμε γιὰ νὰ μὲ σὲ πατήσουν τ' ἄλογά μου!

— Νὰ μὲ πατήσουν τ' ἄλογά σου; καλὲ τί μὲ λές; ἔκανε ὁ γάτος καὶ φουσκώσε πὶδ πολὺ ἀπὸ πρὶν. Ἐγὼ ἔφαγα πεντακόσιες τυρόπητες, ἔφαγα τὸν φίλο μου τὸν παπαγάλο, ἔφαγα τὴ γριά ὑπηρέτρια του, ἔφαγα τὸ γαϊδουρολάτη μὲ τὸ γαϊδούρι του! Γιατί νὰ μὲ φάω κι' ἕνα βασιλιά μὲ τὴ συνοδεία του;

Καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ χλάπ! χλόυπ! δίνει μιὰ καὶ καταπίνει τὸ βασιλιά μὲ τὴ βασίλισσά του, μὲ ὅλους τοὺς παλατιανούς, μὲ ὅλο του τὸ στρατὸ καὶ μὲ ὅλο του τὸ ἱππικὸ.

Ὅστερα τράβηξε τὸ δρόμο του κἀμαρωτὸς καὶ φουσκωμένος, γιὰτι τοῦτη τὴ φορά ἦταν γιὰ καλὰ χορτάτος. Λίγο παρακάτω ἄνω, ἐκεῖ πού πῆγαινε, ἀπάντησε μπροστὰ του δύο καβούρια, πού στραβοπερπατοῦσαν κι' ἔκαναν δύο βήματα μπρὸς κι' ἕνα πίσω.

— Ἐ, ψιψίκο! τοῦ φώναξαν. Κἀνε τόπο νὰ περάσουμε.

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπε τώρα! φώναξε μὲ τρομερὴ φωνὴ ὁ γάτος. Ἐγὼ ἔφαγα πεντακόσιες τυρόπητες, ἔφαγα τὸν φίλο μου τὸν παπαγάλο, ἔφαγα τὴ γριά ὑπηρέτρια του, ἔφαγα τὸ γαϊδουρολάτη μὲ τὸ γαϊδούρι του, ἔφαγα τὸ βασιλιά μὲ τὴ βασίλισσά του, μὲ ὅλο του τὸ στρατὸ καὶ μὲ ὅλο του τὸ ἱππικὸ καὶ τώρα θὰ παραμέρισω μπροστὰ σὲ δύο φουροκαβούρια; Μιὰ μπουκιά θὰ σὰς κάνω, κακόμοιρα!

Καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ χλάπ! χλόυπ! κατεβάζει μονομιᾶς καὶ τὰ δυὸ καβούρια.

Μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ γάτου, τὰ δυὸ καβούρια βρέθηκαν σὲ βαθὺ σκοτάδι. Μὰ σὰν συνήθισαν λιγάκι τὰ μάτια τους, κοιτάζον γύρω τους καὶ εἶ νὰ ἴδου; σὲ μιὰ γωνιά ἦταν κἀθισμένος ὁ δόλιος ὁ βασιλιάς καὶ κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη τὴ βασίλισ-

σά του, γιὰτι ἡ καϊμένη εἶχε λιγοθυμήσει. Κοντὰ του στέκονταν οἱ στρατιῶτες του καὶ οἱ παλατιανοί του, μὰ ἦταν τόσο στριμωγμένοι πού κατόσε ο ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον. Πέρα πέρα ἦταν τ' ἄλογα πού δοκίμαζαν νὰ παραταχθοῦν δύο-δύο στὴ γραμμὴ, μὰ πού τόπος! Στὴν ἄλλη ἄκρη καθόταν ζαρωμένη ἡ γριά καὶ δίπλα τῆς ὁ γαϊδουρολάτης μὲ τὸ γαϊδούρι του. Στὴν τρίτη γωνιά ἦταν ὀλόκληρος σωρὸς τυρόπητες καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ σωρὸς βρισκόταν σκαρφαλωμένος ὁ παπαγάλος μὲ ἀναπουπουλιασμένα τὰ φτερά του.

— Γιὰ στάσου, ἐδῶ εἴμαστε πολὺ στενώχωρα, εἶπαν τὰ καβούρια. Γιὰ βάλτε ἐμπρὸς νὰ κοιτάξουμε νὰ βγοῦμε.

Καὶ χρίτε! χρίτε! μὲ τις σαγκάνες τους ἀρχίζουν ν' ἀνοίγουν μιὰ τρόπο στὴν κοιλιὰ τοῦ γάτου, χρίτε χρίτε! χρίτε χρίτε! ὅπου ἡ τρόπα ἔγινε ἀρκετὰ μεγάλη καὶ χώρεσαν νὰ περάσουν καὶ νὰ βγοῦν ἔξω. Κι' ἀπὸ πίσω τους ἐβγήκαν ὁ βασιλιάς κρατώντας στὰ χέρια του τὴ βασίλισσά του, καὶ πίσω του οἱ παλατιανοί του καὶ οἱ στρατιῶτες του καὶ τ' ἄλογά του ἀπὸ δύο-δύο στὴ γραμμὴ. Κι' ὅστερα βγήκαν ὁ χωριάτης μὲ τὸ γαϊδούρι φορτωμένο μὲ ἔλα του τὰ κοφίνια, καὶ ἀπὸ πίσω του ἡ γριά ὑπηρέτρια, καὶ τελευταῖος ὁ παπαγάλος κρατώντας ἀπὸ μιὰ τυρόπητα στὸ κάθε πόδι. (Ἦταν αὐτὲς οἱ δύο πού ἤθελε νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του).

Κι' ὁ γάτος κἀθησε καὶ παιδεύτηκε ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ μπουλολογήσῃ τὴν τρόπα στὴν κοιλιὰ του. Καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφοῦ ἦταν ἔτσι ἀχόρτατος!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΥΓΗ

Εἶναι ἡ αὐγὴ γλυκειά-γλυκειά! κι' εἶναι ἡ νυχτιὰ τόσο κακιά!

Ὅλα φωνάζουν τὴν αὐγὴ, τὴ νύχτα εἶναι ὅλα ὀλο αὐγὴ.

Μικρὸ παιδάκι, τὸ πικρὸ σκοτάδι τρέμω... Σὰν ξυπνῶ

Βλέπω τὸν ἥλιο στὰ ψηλά καὶ τοῦ γελοῦ, καὶ μὲ γελᾷ.

Αὐγούλα, αὐγὴ μου, τὸ πικρὸ τραγοῦδιά λέν μὲς' στὴ φωλιά!

Μικρὸ πουλί, πλατειὰ ψυχὴ, κι' ἐγὼ θὰ πῶ μιὰ προσευχὴ...

Μιὰ ροδαυγὴ, μιὰ ροδαυγὴ, γαλήνη νάρθη πιά στὴ γῆ...

Κι' ὅλο χωρὶ. μ' ὅλους κι' ἐγὼ, θὰ ἔμνησο τὸ Δημιουργό.

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ-ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό BERTHE BERNAGE

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Η ανοησία σου δεν έχει όρια! Έκανε ο Αντώνης. Ξέχασες πως ο δυστυχισμένος ο Άλκης είναι τυφλός;

— Τυφλός! Μιά βρεδιά σιωπή έπεσε ο' όλα τα παιδιά. Νά είσαι είκοσι χρόνων και τυφλός!

— Θεωρούσαμε τους Πεταλάδες για τους πιο ευτυχισμένους ανθρώπους του κόσμου, αναστέναζε η κυρία Άγγελιδη. Τώρα τους δίνει ο Θεός αυτή τη φοβερή δοκιμασία. Και τί αγωνία για τη δυστυχισμένη μητέρα, να σκέπτεται το παιδί της άρρωστο και μόνο του σε ξένο τόπο.

— Και γιατί δεν έρχεται κι' αυτή μαζί του; ρώτησε ο Αντώνης.

— Γιατί τώρα και λίγον καιρό γεννήθηκε ένα καινούργιο μωρό και δεν μπορεί να το αφήσει η καίμενη. Ω, θα ήσυχάζει αν μάθω πως ο Άλκης της βρίσκεται σε καλά χέρια. Θα τον αναλάβω εγώ. Κι' εσείς θα είσαστε καλοί μαζί του. Μου το υπόσχεσθε;

— Ναι, μαμά! φώναξαν τέσσερες φωνές. Η Μαλάμω βρισκόταν μέσα κι' έτοιμαζόταν για το ταξίδι. Ήταν όμως αδύνατο να βρη το καπέλλο της, και μαζί με τις δίκαιες παρατηρήσεις της μαμάς της, άκουγε και τις ειρωνίες της Λιάνας, που έλεγε σαρκαστικά:

— Αυτή η χαζο-Μαλάμω θα χάσει στο τέλος και το κεφάλι της μαζί με το καπέλλο. Σου απαγορεύω να πάρεις το δικό μου. Με τις άφρονες σου μαλλιά σου είναι αδύνατο να σου χωρέσει και θα μου το καταστρέψει.

Τέλος το καπέλλο ανακαλύφθηκε στο κοτέτσι πάνω από το κλουβί του Χιονούλη, του αγαπημένου κουνελιού, και η Μαλάμω εγκαταστάθηκε στα δεξιά του πατέρα της, μέσα στο μικρό τους και κάπως παλιό τους αυτοκινητάκι, που τ' άδελφια της το περιφρονούσαν βαθύτατα ύστερα από την εμπάνιση της πολυτελέστατης κόρσας του θείου Στέφανου. Μά την Μαλάμω δεν την έμελε δόξα ή αν το αυτοκίνητο ήταν μοντέλλο του 1940 ή του 1930. Φθάνει που έτρεχε και της έδινε την ευκαιρία να

βλέπει τόσα όμορφα τοπία. Όσοσο δεν ήταν μόνο η αγάπη για τον περιπάτο που την είχε παρακινήσει να πάει μαζί με τον πατέρα της. Ένοιαυθε βαθύτατο οίκτο για τον πληγωμένο ξάδελφό της, και της φαινόταν πως ο πατέρας της, παρ' όλα του την καλωσύνη, δεν θάδινε στον Άλκη να καταλάβη πόσο καλοδαχούμενος θα ήταν στο σπίτι, και πως

— Το μπάνιο μας ήταν έξω, είπε ο Θέμης.

θα ήταν αλλοιώτικα, αν μαζί με τον κύριο του σπιτιού, πήγαινε και ένα από τα παιδιά και το έλεγε:

— Έλα, σε περιμένουμε με τόση ευχαρίστηση στο σπίτι! Αφού λοιπόν κανένα από τ' αγόρια δεν ήθελε να πάει, αποφάσισε αυτή η ίδια να του πη αυτά τα λόγια. Και δεν θα ντρεπόταν διόλου να τα προσέφυγε. Ο Άλκης ήταν τυφλός κι' έτσι δεν θάβλεπε την χοντράλα που θά του μιλούσε μόνο θάκουγε την γλυκειά κρυστάλλινη φωνή της, αυτήν που αγαπούσε τόσο ο νουνός. Και με τη φωνή αυτή η Μαλάμω τί δεν θάχε να πη! Ένα σωρό πράγματα απ' αυτά που διασκεδάζουν και παρηγορούν...

Το αυτοκίνητο την περίμενε, έτοιμο να ξεκινήσει. Μά η Μαλάμω εξαγούρισε στο σπίτι φωνάζοντας: — Μιά στιγμή, κάτι ξεχάσα!

— Ήθελε ν' αποχαιρέτησε την κόκλα της, την αγαπημένη της νεράιδα και να της πη:

— Νεράιδα μου, βάλε μου στο μυαλό όμορφα πράγματα για να τα πω στον Άλκη. Είναι ο πρώτος άνθρωπος που δεν θα ιδη τί άσχημη που είμαι.

Και κατέθηκε πάλι τρέχοντας, ενώ οι δικοί της την περίμεναν καταθυμωμένοι μαζ' της, και με το δικιο τους. Μόνο τ' αγόρια δεν της είπαν τίποτε, γιατί αυτά στέκονταν μπρος στο αυτοκίνητο κάνοντας διάφορα ειρωνικά σχόλια:

— Καλύτερα να πάω με τα πόδια, είπε ο Θέμης, παρά να μπά μέσα ο' αυτό το κάρρο. Μάλιστα, αγαπητή μου αδελφή. Σου φαίνεται περισσότερο, ή; Μά τα κορίτσια δεν καταλαβαίνουν απ' αυτά τα πράγματα!

— Τόσο το καλύτερο, απάντησε η Μαλάμω, γιατί αν καταλάβαινα, δεν θα ευχαριστιόμουν το ταξιδάκι μου.

Και εγκαταστάθηκε στο μπροστινό κάθισμα κοντά στον πατέρα της, ενώ τ' αγόρια χαμογελούσαν ειρωνικά επαναλαμβάνοντας:

— Τι κάρρο! Τι αρχαιολογία! Αυτό μόνο για το μουσείο κάνει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

— Ο κ. Άλκης Πεταλάς; ρώτησε ο θυρωρός. Νά τηλεφωνήσω μία στιγμή στο διαμέρισμά του. Έμπρός, εμπρός. Μάλιστα, μπορεί να σας δεχθή.

Το άλλο λεπτό, με τον άνελευστήρα, βρισκόταν κιόλας στο επάνω πάτωμα. Μπρος στο πλατύσαλο στέκεται μία γυναίκα που μοιάζει με μπραυντζίνο άγαλμα. Είναι πολύ ψηλή και πολύ λεπτή. Ένα σαρίκι σκεπάζει το κεφάλι της, κι' από τ' αυτιά της κρέμονται δυο μεγάλοι χρυσοί κρίκοι. Κάνει μία βαθειά δόκλιση στον κ. Άγγελιδη και του λέει με μία παράξενη μεταλλική φωνή:

— Ο κύριός μου σας περιμένει! Η Μαλάμω που τ' έχει κάπως χάσει με την πολυτέλεια του μεγάλου ξενοδοχείου, νοιώθει τώρα μεγαλύτερη ακόμη στενοχώρια. Πιάνει σφιχτά με το χεράκι της το χέρι του πατέρα της — σαν να ήταν μικρό κοριτσάκι — και οι δυο χειροπιασμένοι ακολουθούν την Ίνδη που περπατάει ελαφριά και άθροβα &

πάνω στο παχύ χαλί του διαδρόμου. Τέλος σταματάει και τους οδηγεί ο' ένα μισοσκότεινο σαλόνι, και η Μαλάμω ξεχωρίζει, εκπλωμένον ο' ένα ντιβάνι, τον Άλκη. Άλοίμονα ένας μαύρος έπίδεσμος του σκεπάζει τα μάτια.

— Με συγχωρείτε που μένω εκπλωμένος, τους λέει, αλλά το ταξίδι με κόρασε πάρα πολύ. Αγαπητέ μου θετε Παύλο, ή καλωσύνη σας με σπλαδώνει. Άμέσως έτρέξατε να με ιδήτε. Σας είμαι καταυποχρεωμένος.

Και με τα λόγια αυτά άπλώνει ένα λεπτό άδόνατο χέρι. Τα λόγια είναι ευγενικά, μά τόσο ψυχρά ειπωμένα!

— Έφερα μαζί μου μία από τις κόρες μου, δηλώνει ο κ. Άγγελιδης.

— Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία, απαντάει με βαρετό ύφος ο Άλκης, κι' άπλώνει για δεύτερη φορά το άσπρο και άδόνατο χέρι του.

Ένός ο κ. Άγγελιδης ζητεί μ' ενδιαφέρο να για δλη την οικογένεια, ή Μαλάμω παρατηρεί τον Άλκη.

— Τ' αγόρια θα τον έβρισκαν πολύ κοιμό, λέει. Έχει λεπτό πρόσωπο και τί καλοντυμένος που είναι! Άλλά κρός αν πάγος. Σε παγώνει μόλις σου μιλήσει. Της μαμάς δεν θα τις άρέσει καθόλου αυτό το ύφος. Ω, να τώρα που ο μπαμπάς τον προσκαλεί νάρθη να μείνει μαζί μας. Σουρώνει τα χείλια του... για, να ιδούμε τί θ' απαντήσει αυτός ο άκατάδεκτος κύριος.

— Πώς να σας ευχαριστήσω; απάντησε στο τέλος ο Άλκης. Πραγματικά προτείνετε σε μένα, ένα δυστυχισμένο άνάηρο, να με φιλοξενήσετε στο φαιδρό και πρόσχαρο σπίτι σας; Πρέπει να έχετε όπ' όψι σας πως είμαι ένας άρρωστος άρκετά άπαιτητικός, και πως ύστερα από το δυστύχημα που τσάκισε τη ζωή μου, έχω γίνει κάπως μισάνθρωπος; πως πρέπει να έχω πάντοτε μαζί μου τη Δαλά που έχει γίνει τώρα νοσοκόμα μου και μου είναι άπαραίτητη. Η Δαλά όμως είναι Άσιανή, είναι άλλόθρησκη. Θα θελήσει ή θεία Μαρία να την έχω σπίτι της; Εγώ κρίνω πως προτιμότερο θα ήταν να πηγαίναμε σε κανένα άναρρωτήριο.

— Ίσως, απάντησε ο κ. Άγγελιδης, ως τότε όμως σε παρακαλώ να δεχθής τη φιλοξενία μου που σου την προσφέρουμε μ' όλη μας την καρδιά. Είναι ή πρώτη φορά που έρχασαι στην Ελλάδα και δεν μπορείς να λάβης μόνος σου άποφάσεις. Όσο είναι ή κι' έξυπνη κι' αν είναι ή παράμυθα σου, άγνοεί τις συνήθειες και τα καθήκαστα του τόπου μας. Πρέ-

πει για την ώρα να γνωρίσης και την οικογενειακή μας ζωή. Η γυναίκα μου θα σ' έχη σαν παιδί της.

— Πραγματικά μ' υποχρεώνετε, έκανε ο Άλκης με τον ίδιο ψυχρό τόνο. Καλά, δέχομαι. Η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να μείνω ούτε μία ώρα παραπάνω ο' αυτό το δωμάτιο, όπου μου λείπει ή καθαρός άέρας και ή ήσυχία. Μου επιτρέπετε μόνο να είδοποιήσω τη Δαλά για την άπόφασή μου;

— Μπορείς να συνεννοήσης έλευθερα μαζί της. Εγώ έχω όσοσο μερικές δουλειές να κάνω. Όταν γυρίσω, θα μου πης τί άποφάσεις.

— Η άπόφασή μου είναι όριστική. Η Δαλά δεν έχει παρά να άπακούσει. Θα της πω να έτοιμάσει τις βαλίτσες και θα φύγουμε κιόλας μαζί σας. Έχω νακιάσει ένα αυτοκίνητο κι' όσο κι' αν σας φαίνεται παράξενο, ή Δαλά ξέρει να οδηγεί καλά.

Με λίγα λόγια ο Άλκης έδωσε τις οδηγίες του στη Δαλά σε μία γλώσσα άκατάληπτη για τη Μα-

λάμω και για τον πατέρα της. Η παράξενη αυτή γυναίκα — νοσοκόμα, παραμύθα και σωφέρ — όποκλήθηκε βαθειά δίχως ν' άπαντήσει κι' εξαφανίστηκε.

Ο Άλκης τότε είπε:

— Βλέπετε, θετε Παύλο, τί άπλό που ήταν; Η Δαλά τώρα θα τ' έτοιμάσει όλα. Πηγαίνετε να κάνετε τις δουλειές σας. Αφήστε μου όμως αν θέλετε την ξαδέλφη μου.

Ο κ. Άγγελιδης έρριξε μία έρωτηματική ματιά στην κόρη του. Η Μαλάμω ήταν παράξενο κορίτσι. Δεν μπορούσε κανείς ποτέ να ξέρη τί θέλει και τί δε θέλει. Τούτη τη φορά όμως ή Μαλάμω, κατακόκκινη σαν ντομάτα, απάντησε ζωηρά:

— Μπαμπά, μου φαίνεται πως θα σου ήμουν μεγάλο εμπόδιο στις δουλειές σου. Και αφού ή Δαλά δεν έχει τώρα καιρό να κρατήσει, συντροφιά του Άλκη, θα μείνω εγώ πολύ ευχαρίστως μαζί του.

(Διασκευή)
(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

6.

Άλλά ο κυρ Ηλίας δεν έβλεπε τη Βαγδάτη μόνο απ' την ταράτσα του. Του άρεσε καλύτερα να τη βλέπει από πιο κοντά, τριγυρίζοντας τους κεντρικούς της δρόμους. Γι' αυτό κάθε πρωί έβγαίνει περίπατο, ντυμένος ο' ένα γνήσιο Άνατολίτης, μ' ένα πλατύ μπουκουβί άσπρο, που του έκρυβε κάπως και την κοιλιά, με κόκκινα παπούτσια από πετσι του τόπου, και μ' ένα μπαστούνι χοντρό στο χέρι.

Όσο πρωί κι' αν έβγαίνε, οι δρόμοι είχαν μεγάλη κίνηση, γιατί οι κάτοικοι της Βαγδάτης είναι πολύ πρωίνοι. Κι' αυτός ακόμα ο βασιλιάς τους, ο περίφημος καλλιφης ή σουλιάνος Αρουν - άλ Ρασίτ, έυπνοϋσε πάντα πριν βγη ο ήλιος. Κι' οι κεντρικοί δρόμοι, όπου χάζευε ο κυρ Ηλίας, ήταν γεμάτοι κόσμο, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Μόνο που απ' τις γυναίκες δεν έβλεπε παρά δυο μάτια και μισή μύτη, γιατί, κατά την άνατολίτικη συνήθεια, ένα γ α σ μ α κ ι τους σκεπάζε όλο το κεφάλι κι' όλο σχεδόν το πρόσωπο.

Όλοι πιά είχαν γνωρίσει τον κυρ Ηλία. Και ξέροντας πως είχε πάει στην Βαγδάτη από αγάπη κι' έπιθυμία να την ιδη, συμπάθησαν αυτόν τον ξένο και τον χαιρετούσαν με μεγάλο σεβασμό. Του έκαναν μάλιστα και τόπο για να περάσει. Μόνο οι σκύλοι δεν τον έχόνευαν, κι' όπου τον έβλεπαν, στέκονταν μπροστά του και τον άγαυγίζαν. Τόσο άλλόκοτος τους φαινόταν; Πάλι καλά που δεν τον άγκαναν κιόλα.

Ο κυρ Ηλίας, σ' άφρόνιμος άνθρωπος, δεν τάβαζε με τους σκύλους. Ούτε πέτρωνε τους έφοιχνε, ούτε με το μπαστούνι του τους κυνηγούσε. Τους άφινε να γαυγίζουν ός που ξεθόμαιναν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΥΠΟΨΙΑ ΓΑΛΑΖΙΟΥ...

Σάν είμαστε μικρά, στο σπίτι είχαμ' ένα καθάκι που τ' αγαπούσαμε πολύ. Ήταν κρεμασμένο θυμάσι, μεσ' στη σάλα, λοξά κ' άπάνω από τη σεβάντα, ακριβώς πάνω άπ'όνα άνθραγγαλί παράνο, που σχεδόν πάντοτε είχε άσπρα λουλούδια.

Ή μητέρα δέ μας άφινε να τό παίρνομε. Μα τό μεσημέρι, σάν εκείνη ξάπλωνε, μες άνοιγαμε άθόρυβα τη σάλα, άνεβάζαμε τόν Τώνη πάνω στη σεβάντα και τό παίρναμε. Έπειτα ξαπλωμένοι στο χαλί τό χορταίναμε.

Άπ'όνα ύψωμα, όπου ήταν ζαπλωμένο ένα παιδί, φαινόταν ένας μεγάλος κάμπος. Τό παιδί φαινόταν φταχό. Μπορεί νάταν και ζητιανόπουλο, μα έμεν τό λέγαμε τό «σοπατιόπουλο». Τό συμπαιδούσαμε πολύ, έν και κολλές φορές τό ζηλεύαμε. Ή ζωή του ήταν λεύτερη: έτρεχε όπου ήθελε, ή φύση ήταν δική του, σκαρφάλωνε ανά δέντρα, σφύριζε κάθε φορά που τοδούχταν κέφι. Κάτου άλλωνόταν ο κάμπος. Ή πλατείά γόνιμη γή, τό χωράφι με τό σκοθρα χρησιμοποιεί σπλάχνα, ή καλή γή με και σκληρή κάποτε—ό μόχθος τών ανθρώπων, ο ιδρώτας τους, ή αίσονια ιστορία του άγώνα τους.

Μα πού πολύ μιλούσε στην ψυχή μας ένα άλλο της είκόνας. Έκει στο βάθος, με άόριστη γραμμή, με γαλάζια γραμμώλια — μία ύποψια θάλασσης. Αυτό τό άόριστο γαλάζιο άφινε την ψυχή μας να ταξιδεύει πού λεύτερη σ' όνειρο.

Όταν με γαλάζια και διάφανη θάλασσα, τόσο γαλάζια και διάφανη που δάταν σάν ένα μεγάλο έξαισιο πετράδι. Πάνω της θα τρέχαν μύρια πλεούμενα, βάρκες, καϊκια, καράβια, μ' ολάνοια πανιά. Θα τρέχαν γρήγορα, ίσια για τη γαλάζια γή τών όντινων, που μακρινή μόλις θάναδούταν, σάν πολυτίμο λουλούδι τών βυθών. Κι' ο ήλιος πασμένος μέσ' στο νερό θα διαλυόταν σε πλήθος χρυσάφια.

Κι' είμαστε και μες έκει, ναίτες τών καρδιών, τά μάτια μας γεμάτ' από τό χρυσάφι και τό γαλάζιο όνειρο, τό χρυσό ήλιο και τό γαλάζιο έξαισιο πετράδι...

Ένα μεσημέρι, μόλις είχε άνεβεί ο Τώνης στη σεβάντα και ξεκαρμούσε τό κάδρο, άνοιξε ή πόρτα και φάνηκε ή μητέρα. Παραγμένος ο Τώνης άφισε τό κάδρο πουπέσε πάνω σ' άνθραγγαλί. Πέσαν και τό δυό κάτου και συντρίφτηκαν.

Ή μητέρα μας μάλοις πολύ. Τό κάδρο πετάχτηκε και σιγά-σιγά ξεχάστηκε.

Μόνο, με μέρα, ψάχνοντας στο σφτάκι του Άντρο, βρήκα ένα κομματάκι χαρτίου. Ήταν λίγος κάμπος και στην άκρη με άόριστη γραμμή, με ύποψια γαλάζιου.

ΑΣΠΡΟΣ ΓΑΡΦΟΣ

Μεγάλη Τέτα

Β' Βραβείον Διαγωνισμοσ Διηγηματοσ

ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΑ

1.

Τά σχολικά βιβλία με τούς μονότονους χαρακτήρες και τίς μεγάλες πλατειές μελανιές είχαν γεμίσει άσφυχτικά τό γραφείο. Κολλήσαν στο ρόδινο τοίχο και τόν έπνιγαν. Μα σε μία στιγμή τό χέρι κάσπωσε στην άκρη, μακριά, κ' άνοιξε ένα βιβλίο με στίχους. Ή σέψη βυθίστηκε με δροσερή άνακούφιση στο λουτρό άπ' τίς άρμονίες. Ο ρόδινοσ τοίχος σε νανάπνευσε ξαλαραφένος.

2.

Ο καθηγητής τών μαθηματικών μισόκλεισε με δισταξία τά μάτια μπροστά στον ήλιο, που χυνόταν μ' όρημ ήπ' τά διάπλατα παράθυρα, κ' έξακολούθησε να χαράζει στον πίνακα άριθμούς και ψηφία. Ένα χελιδόνι ήθελε και κάθισε στο τζάμι. Επιδείχθηκε τή παράξενα σκαλιόματα, τόν ήλικιωμένο καθηγητή, τό νυσταγμένο νεανικό κεφάλια... και ξαναπέταξε γρήγορα. Έτσιωσ κατό τό πάροχο, πιά κάτω άπ' τ' άνθρακίνα κλωνάρια του, στα μοναχικά μονοπάτια, ένας άνέμελος κόσμος γιορτάζει την άνοιξη και τό φάσ...

Έθνηκόν Ιδεώδες

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΚΟ

Νά είναι μεσάνυχτα κ' όλο να βρέχη. Νά είναι δλομόναχος και να είναι αγνή, Τί όλλην αγιάτρευτη κ' ο νους να τρέχη

Σκοτάδι γύρω σου κ' όλο να σκράφτη, Νά φούσωνε και να βροντάν. Και σ' ό κ' όνειρο γλυκό κ' εδάφτη Νά κλαίς άκοιμητος στα σκοτεινά.

Τέτοιες, άλλοιμονο, στιγμές που βρέχει Και τό μεσάνυχτα και την αύγή Ο νους μου άδιάκοπα κάπου θα τρέχη

Ψάχνοντας πάντοτε κάτι να βρω, Κάτι που σβύστηκε για πάντα κ' έχει Μέσ' άπ' τά σέθη μου ξεριζωθή.

Σπάνι [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάσ: Δέν είχε ύποσχεθή πώς θα γυρίσεις νωρίς στο σπίτι; Ο Ραυμόνδος: Ναι, μα...

Κι' εγώ δέν σόυχα ύποσχεθή πώς, άν δέν γυρίζεις, θα σ' έστειλά να κοιμηθής νησιτικός; Ναι, μπαμπά! Άλλά με και δέν κρατήσει εγώ την ύποσχησή μου, δέν είσαι ύποχρεωμένος να την κρατήσεις και σύ!

Πληρωμένος Αετός

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[1ος Διάπλοισ 1941, φυλλ. 21].

Τό κρυπτογράφημα, που σάς έδωσα να διαβάσετε, είναι τό ακόλουθο άπόσπασμα από την φδή εις τόν 'Ιερών Λόγον, του Άνδρέα Κάλβου:

Ό γνήσια της Ελλάδος τέκνα ψυχάι που έπίστασι εις τόν άγώνα άνδρείας, τάγμα έλευκτών ήρώων, καύχημα νόν.

Άλλ' άν τις άπέθανε διά την μακρίδα, ή μόχθος είναι φύλλον άξιμητον, και καλά τά κλαδιά της κυπαρισσου.

Τό συνθηματικό άλφαβήτο που με ταχειρίσθηκα είναι τό εξής:

A = 1	I = γ	P = ζ
B = 2	K = ι	T = δ
Γ = 3	L = λ	Z = β
Δ = 4	M = μ	Y = 9
E = 5	N = ν	X = 7
Z = α	O = ο	Φ = 8
H = γ	Ξ = κ	Ψ = θ
Θ = σ	Π = π	Ω = 0

Καθώς βλέπετε, πήρα τούς άριθμούς 1 ως 0 για τά πέντε πρώτα και τά πέντε τελευταία γράμματα — πρώτα τούς ζυγούς κατά σειράν, έπειτα τούς μονούς άντιστροφώς, με τη διαφορά πώς στους ζυγούς έβαλα και τό 1, ένώ κανονικός τό Α έπρεπε να είναι 0 και τό Ω έπρεπε να είναι 1. Κι' αυτή είναι ή «άνωμαλία» που λέγο στην προκήρυξη. Στα υπόλοιπα δεκατέσσαρα, έβαλα άντιστοίχα πάλι γράμματα του άλφαβήτου, κατά κανονική ήμερα έναλλαγή κ' άντιστροφή, πρώτα από τό Α έως τό Ν, και κατόπι από τό Β ως τό Ξ. Έτσι συνέπεσε τό Α — και μόνο — να μείνει τό ίδιο στο άλφαβήτο μου (Α = 1) που κ' αυτά τό είπα στην προκήρυξη. Τα γράμματα Β, Ζ και Ξ δέν υπάρχουν στο κρυπτογραφημένο κείμενο. Άλλά εκείνοι που μάντευαν τό σύστημα, βρήκαν τί σημείο θα είχαν κ' αυτά στο άλφαβήτο μου: Β = 2, Ζ = α, Ξ = μ — Κι' έν άλλο άκόμα: ο Κάλβος λέγει «άλλ' άν τις άποθάνη» εγώ τό έκαμα «άν τις άπέθανε» κατά λάθος της μνήμης, γιατί αυτούς τούς στίχους τούς θυμόμουν άπέξω και τούς έγραφα όπως τούς θυμόμουν.

Στόν Διαγωνισμό αυτόν έλαβαν μέρος άρκετοί. Έπειδή όμως στην προκήρυξη είπα — κ' αυτό λάθος δικό μου — πως τό άπόσπασμα είναι δυό άνομοιοκατάληκτες στροφές «άπό γνωστό πατριωτικό ποίημα μεγάλου νεοέλληνα ποιητή που έγραφε μάλλον στην καθαρεύουσα», πολλοί, γνώστες της Λογοτεχνίας μας, θυμήθηκαν άμέσως τόν Κάλβο, έφάξαν στή «Αόρα», έγνώρισαν τί στροφή από τό «οχήμα» τους — άριθμό και μέγεθος στίχων και λέξεων, άριθμό γραμμάτων κάθε λέξης κτλ. — και έτσι διάβασαν τίς στροφές... έν του άσφαλουσ. Αί αυτοί, που τούς έγνώρισαν κ' εγώ από διάφορα τεκμήρια, ήλθαν σε κατόπρη θέση, έπιτός από μερικόνες που τούς άνέβασαν κάπως άλλα πρόσόντα της άπάντησής τους — καλή βιογραφία Κάλβου, καλή έκθεση, καλή

γλώσσα, ορθογραφία, καλλιγραφία κτλ. Οι περισσότεροι έδιάβασαν τό Κρυπτογράφημα... ειλικρινώς, δηλαδή με τη συνθηματική μέθοδο, κοιτάζοντας πουά σημεία άπάντων συχνότερα σ' αυτό, και μαντεύοντας, φυσικά, πώς άντιστοιχούν με τά γράμματα που άπάντων επίσης συχνά σ' όποιόνδήποτε νεοέλληνο κείμενο (α, ε, ι, ο, γ, λ, μ κτλ.). Άί αυτοί, τέλος, κ' είναι βέβαια οι καλύτεροι, ακολουθήσαν από δύσκολο δρόμο, μελετώντας τό άλφαβήτομον και προσπαθώντας έξαρχής να βρουν τό σύστημα του (τόν τρόπο που τό έκαμα). Έτσι αυτοί, αντίθετα από τούς άλλους, πρώτα «άπεκατέστησαν» τό άλφαβήτο και κατόπι έδιάβασαν τό Κρυπτογράφημα. Ο χρόνος δέν επιτρέπει να πώ περισσότερα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ, από 16 και άνω, καθώς και όσοι δέν έσυμείσαν ήλικία.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δοξασμένο Άγκωνήρι [20Ε]. — Έκτός Διαγωνισμού: Σίφουνας [22Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γυάλις [18Ε]. — Έθνηκόν Ιδεώδες [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρρηξ [16Ε]. — Σκυριανόπουλος [16Ε]. — Αθήναξ [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε]: Νηρέυς, Αετική Κομέλια, Νυχτοτοράγουδο, Πληρωμένος Αετός, Δούξ Όμπλιγκαντά, Αλέν Άριστέυειν, Περόμαχος της Έλευθερίας, Συριανός, Ροδοπέταλα, Ναυτάκι, Ήρακλής, Άσπρος Γλάρος, Γελαστός Άντιπλοισαχος, Μορφές, Εύθυμος, Σείριος, Γοργόνα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε]: Λουδοβίκος, Άληθινός Θεός, Θεσπεσιανός, Μαχαράη, Έντελβαίς, Ρυχάρδος, Μέλλων Ναύαρχος, Χαρούμηνη, Τσάρος, Άκάμος, Σανθός Ίπκότης, Στραβόβυλο, Άλκις Μόρας, Μαγεμένο Δοξάρι, Εγώ, Ζιζάνιο.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε]: Άνθισμένη Άμυγαλιά, Πήγασος, Αόρατος, Μόρα Φλόρη, Ηεροδίτης, Ναυτόπαις της Νίκης, Μάροχος Μπότοσας, Τρελλοπατικός, Αφροδίτη, Κρημαγυλάς, Αβαταρίκι Πουλί, Παιριωτάπουλο, Σταυροφόρος του 41, Κανάρης.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ, 14 έτών και κάτω.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ήλιετρο [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βοώτης, [18Ε]. — Γαλαρομάτα, [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσοούρα, [16Ε]. — Τριανταφυλλάκι [16Ε]. — Αίγλη, [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε]: Άτιέ Γράμ, Όδηγός, Εύθυμος Πρόσκοπος, Γαλανόλευκο Λάβαρο, Ροδόλοφος, Πυρετός.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε]: Άπεραδιτάκι, Αάμπος Κατσώνης, Χρυσός Ήλιος, Ήρωσ της Γραβιάς, Πίστις Πατριός, Σοφά Πουλί, Έλένη Μπουρμπέτα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε]: Ίβανός, Παλαβούτακος, Κροκεάτης, Α. Θεοδώρου.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΚΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΠΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

11ον Δελτίον Εισφορών

Νίκος Βυζαντινός (εις μνήμην Τίτας Γ. Σενουπούλου)	Δρ. 1000.—
Σύλλογος «Αθηναίος» (Α' εισφορά)	900.—
Νίνα Δημάκου	250.—
Φίλος του Βιβλίου (11η εισφορά)	100.—
Νικητής του Αέρος	50.—
Γαλανή Έλπίδα	200.—
Άρκαδιώτικα	200.—
Νέφα και Σούρη Καλλινίκου	1000.—
Μενεξεδένια Δύσας	100.—
Φλόρα Αλεξοπούλου	400.—
Άητήτο «Έλληνοπούλο	200.—
Νικέτα Κυριακού	400.—
Μελέτιος Παπαγιάννης	500.—
Γουλιέλμος Τέλλος	1000.—
Πηνελόπη Φ. Κλήρη	500.—
Σύλλογος Αστήρ (Β' εισφορά)	500.—
Κοστής Μάγιας	500.—
Άρης	100.—
Πάσχος Μελάς	1000.—
Θαλασσοπονή	500.—
Άητός της Ήπειρου (δ' εισφορά) (Β' εισφορά)	400.—
Μπέμπη Κότσια	300.—
Παυλίνα	300.—
Φωντωτή Γατούλα	100.—
Ρόδη Αγούλα	100.—
Σύλλογος «Μυστήρια του Δάσους» (Β' εισφορά)	2000.—
Φίλος του Βιβλίου (12η εισφορά)	140.—
Σύλλογος «Χαραυγή» (Κεντρική)	1000.—
Σανθή Κουκλιτσα	200.—
Αισιόδοξος	200.—
Ζωηρή Όνειροπόλος	800.—
	13,840
Προηγούμενα Εισφορά	54,660
Έν όλω μέχρι 12/8/42 Δρ.	68,500

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕΝΑ

ΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

43 δόξ Εδρείπιδου την 28 Αυγούστου 1942

ΟΙ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Τό φυλλάδιο τούτο, τελευταίο της Γ' Τριμηνίας μου, είναι και τό τελευταίο που θα λάβουν όσοι χρεωστούν άκόμα τη συνδρομή τους. Όσοι εδήλωσαν στο προηγούμενο — κ' είπα τούς λόγους — ή άποστολή σ'εμάς κάθε καθυστερούμενα δεκαήμερου από 1ης Σεπτεμβρίου; και δέν θα επαναληφθώ, παραδάν και όταν θα μου στείλητε χρέος του.

Και τό σημερινό φυλλάδιο, δωδεκάσέλιδο, έχει δύο άριθμούς (38-39) και δυό ημερομηνίες (22 και 29 Αυγούστου). Μ' αυτό τον τρόπο πλησιάζω περισσότερο προς την ενημέρωσή, που θα τη συμπληρώσω τό φυλλάδιο της «46ης Κυριακής» — ετοιμάζεται — δεκαεξασέλιδο αυτό, με δυό άριθμούς και και με δυό ημερομηνίες. Όσο για τίς σελίδες τους σ'εχρηστώ, και πού τώρα γίνονται 28 — έπρεπε να σάς είχα δώσει 312, κ' είναι μόνο 284 — ή άναπλήρωσή τους έξαρτάται: Άν μου δώσουν τό χαρτί που χρειάζεται

— γιατί, καθώς έχετε, που τό έχουν περικέσει — θα μπορούσα να εκδώσω, ως τό τέλος του χρόνου μου, μερικά ακόμα δωδεκάσέλιδα και δεκαεξασέλιδα — άλλως δέν θα μπορούσα. Έχουν, βλέπετε, προεστει πολλοί νέοι συνδρομητές, τσιώνω τώρα περισσότερα φυλλάδια, και θα προτιμήσω, παρά να κόψω συνδρομητές, να εκδώσω έναν τόμο με λιγότερες σελίδες. Σ' αυτό, πιστεύω, θα συμφωνήσατε. Τό λίγο χαρτί που μου δίνουν, πρέπει να μοιράζεται σ' όλους έξίσου» έχι μερικόν μόνο να πάρουν τίς 416 σελίδες τους σωστές, κ' οι άλλοι... τίποτα!

Τάξης Γ. Συντριβαλόπουλος. — Τό Βοσνακόν, εκ μέρος της «Σεληνιώτικης Παρέας», που άναγγέλλει τό θαύμα του προδρου της, τού Σεληνιώτικου «Ορίοντος». Άλήθεια, τί καλό παιδί και τί άφοσιωμένο διαπλοισπούλο! Τό άγγαλιμα με καταλύπησε, όπως κ' έδλους όσους τόν άγνόησαν. Τό Βοσνακόν, που τόσο τόν εκτιμούσε, μεδ γράφει: «Βαρό κτύπημα της Μόρας τού είχε στερήσει την όγαια από μικρό παιδί... Νέος, με τέλεια νευρατική κατάρτιση, μέσα σ' έν άμαξάκι! Άλλά πάντα με τό χαμηλό προπόδο με άπό τίς μεγαλύτερες άνθρώπινες τραγωδίας. Ή ζωή του στάθηκε έν άληθινό μάθημα για όλους που τόν γνωρίσαμε. Και τόσο σ' αγαπούσε!... Τώρα ή φυγή του πέταξε έκει, που της άριζεί να βρίσκεται». Τί να πώ; Και με τί λόγια να παρηγορήσω τούς άπαρηγορητους γονείς του, τή στιγμή που κ' έγω έχω ανάγκη από παρηγοριά; Άς μ'ας τή δώσω ο Θεός...

Και, Φωντωτή Γατούλα, επειδή είμαι καθυστερημένη, δίνω για κάθε διαγωνισμό με ήλινη προσομία από τήν ήμερα που λαβαίνετε τό φυλλάδιο με την προκήρυξη. Τό ίδιο βέβαια πρέπει να ένοσταί και για τούς διαγωνισμούς που κάνομεν τό διαπλοισπούλο. Όταν βλέπετε σε μία Μ. Άγγελλία «προθεσμία ήμερών», θα τή λογαριάζετε από τήν ήμερα που κυκλοφορήσε τό φυλλάδιο. Οι άσκολιες που συνάντησε ή έκδοσή μου από τήν αρχή αυτού του χρόνου και που μ' έκαμε να είμαι πίσω σχεδόν ένα μήνα, έφερε κ' αυτή την άνωμαλία. Άς ελπίσουμε πως οι άσκολιες πέσαν και πως σε λίγο θα μπορώ να βγαίνω τακτικά κ' άπρόσκοπτα όπως πρώτα. Άλλωστε θα κάρω γ' αυτό κάθε θεσία. Άπό τό χρόνο, άν έδω την άνάγκη, και τίς είκόνας θα καταργήσω, και τίς σελίδες θα ελαττώσω, φθάνει να μπορώ να είμαι ένημέρη. Άς είναι, ελπίσω να μην έδω αυτή την άνάγκη... Πολύ καλή ή ιδέα σας, Σίφουνας, να κάμετε θλασο και να δίνετε παραστάσεις στο θέατρο του Ψυχικού, διαθέτοντας τίς εισπράξεις για σκοπούς φιλανθρωπίας. Άλήθεια όμως, ή μεγάλη δυσκολία είναι τί έργα μπορώ να παίξω παιδιά και κορίτσια 15-16 χρονών. Ή γνώμη μου είναι να προτιμήσετε τό κλασσικό, ελληνικό και ξένο. Δέν πειράζει που είναι δύσκολο. Εγώ είδα στο Άρσάκειο και ο' άλλα Παρθονογυμνασεία άρχαίες τραγωδίες παιγμένες πολύ καλά. Π: χ: «Ίργένεια έν Αδλίδα», «Ίργένεια έν Ταύροις» και άλλα. Κλασσικά επίσης μπορείτε να θεωρήσετε τό μεσαιωνικό «Η Βασιλινία». Όλ' αυτά είναι «οσονών», ένά σ' άλλα θα βρίσκετε και πράγματα άκατάλληλα για να τα διαρρηγνέση νεολαία.

Έρρακις Έπιστολόξ που έστειλαν κ' οι εξής: Ρόδη Αγνήν (διαβάξτε και

θεοσοφία καὶ Φυσικὴς Ἔρσηνες; θάνη-
 συχοῦσα, ἀνδρῶν ἐδεδαιωμένος πῶς ἐδὲν
 οἱ ἀπαιτήσεις οἱ διαφόροι παλαστῶρες
 ποὺ περιέχον ἀπὸ τῆς ἀπῆς. Φλογέρα
 (μὰ χαρὴ εὐλαβία τὸ πρῶτο σου γράμμα)
 κ' ἐπιπέτω, μὰ πῶς ἐκαίμεν τὴν ἀρχή, νὰ
 μὴ γράψω τακτικά. Ἀμάρταντα (πολὺ
 ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τῶν γράφων) γὰρ
 τὸν κ. Π. τὰ ἔξωρα, γιατί κ' ἐγὼ δια-
 βάζω τις δύο ἀκαίριες ἐπισημοὺς ποὺ, μὲ
 τὸ δικό σου, προτιμῶ. Ἀεροδιάλυτος
 (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα μ' ἐχα-
 ρίστησε πολὺ) θὰ σε παρακαλέσω μόνο νὰ
 μὴ γράψωσθε σὺ ἐξῆς μὲ ἀραιότερες τις
 ἀράδες, γιατί ἐστὶ πικρὴς ποὺ τις κάνεις,
 οὐκ ἔστιν κολητὴς, μὲ δυσκολεύουν εἶδα τί
 ὄρατα καὶ σοφὰ διαδάματα κάνεις, μὰ
 καὶ πῶς καλὰ τὰ κρίνεις τὴν πορεία τοῦ
 Συλλόγου σας τὴν ἐπιδοκιμαζῶ. Γλυκεῖα
 Ἰππεροτοπούλα (ἀπ' ὅλα λοιπὸν εἶσαι
 ἐνθουσιασμένη καὶ χαίρων πολὺ ἢ μαμὰ
 ἔχει δικιο, ἀπειθὴ ἦταν κλειστά τὰ σχο-
 λεία, δὲν ἔπρεπε νὰ μανίται κ' ἀγράμμα-
 τες ἄς εἶναι τὴν ἴσιν τὰ σχολεία, ἐπινοοῦν
 καὶ, θέλοντας καὶ μὴ, σὰ μαθητὰ θά-
 φησάντες πάλι τὸν περισσότερο καιρὸ
 ἀλλὰ πάντα θὰ βρισκῆτε ἄγαν καὶ γὰρ
 μὲνα... Ἀρετὴς (τὸ ψευδώνυμό σου ἔχει
 ἐγκρίσθαι) χαίρων πολὺ γὰρ τὴν γενεή σου,
 καθὼς καὶ γὰρ τὴν ἀγάπην ποὺ μὴ ἔχεις
 ἀπὸ τὴν καλὴ σου μητέρα, γράψε μου
 συχνά, καὶ στὸν ἐνικό, ποὺ εἶναι πῶς περ-
 νῶς, πῶς ἐπὶ τὸν ψυχρὸν κ' ἐπι-
 στήμιον πληθύνοντο. Ἄγνωστος Στρατιώ-
 τῆς (χαίρων ποὺ θὰ λαβαίνεις μέρας στὴν
 κίνησιν, ἀλλὰ λυπηθῆμι πολὺ γ' αὐτὰ ποὺ
 μὴ γράφεις γιατί εἶμαι βέβαιη πῶς δὲν
 ἐθύνονσαι γὰρ τὸ ἀνώνυμο ἑβραϊκὸν γράμ-
 μα ἐλπίζω νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς κ' ἐκτε-
 νοῖ ποὺ σὲ κατηγοροῦν διαμαρτυρεῖσαι μὲ
 τόσον εὐλαβίαν ἰσχυρῆσθαι, ποὺ καὶ μόνον
 αὐτὸ ἔρκει νὰ τοὺς πείσῃ, ἀφοῦ ἄλλες ἄ-
 ποδείξεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσαχθῶν.
 Δουλοῦσα (χαίρων γὰρ τὸ ἐμπνημά σου,
 ἀλλ' ὅμως, ἀπὸ χρόνια ἔπος ἦταν πολὺς
 ὅσο γὰρ τις φιλοδοξῆς; σου, εἶ νὰ σοὺ πῶ;
 τις ἰκανότητές σου δὲν τις ἔβρω ἀκόμα,
 βλέπω ὅμως τὴν μεγάλη σου θέλησιν, καὶ μὲ
 τὴν θέλησιν πολλὰ κενεῖς κατορθῶσαι ἐ-
 μπερὸς λοιπὸν κ' ἂν δὲν θὰ ποῦν μὲ
 μέρα κ' ἡ δουλοῦσα εἶναι ἡ καλύτερη
 Διαπλαστοπούλα, θὰ ποῦν ἀσφαλῶς ἐ-
 ναι μὰ ἀπὸ τις καλύτερῶς, κ' αὐτὸ ἀρ-
 κεί. Ἡμερολόγιον (ἡ τιμὴ τῶν κ. Κ. ἀπὸ
 τὸ παιδαγωγικὸν Συμβόλιον ἦταν βέ-
 βαια ἀδικη καὶ παράλογη, κατὰ τὴν γνώ-
 μη μου, ἐλπίζω ὅμως νὰ τὸν δικαιοῦσιν ἢ
 προσφυγῆ τὸν σὺν Συμβόλιον Ἐπικρατείας
 ναί, καὶ τὸ ἐμπόδιον τῶν κατοικησίων νὰ
 μὴν ἠπάρξῃ, δὲν θὰ τυπώνομαι χωρὶς
 πναθῆματα καὶ τόνοις, ἐπ' ὅσον τὸ οὐστη-
 μα αὐτὸ δὲν θὰ γίνονται δεκτὰ καὶ σὺν
 ἔχῃ τόπο νὰ σοὺ ἀπαντήσῃ σ' ὅλα τὰ ἐν-
 διαφέροντα ποὺ γράφεις) θὰ σοὺ πῶ μόνο
 πῶς καὶ στὴν Ἀκαδημία, πολλοὶ Ἀκαδη-
 μαϊκὰ ἔδωσαν τὸν φῆφο τους στὸν Ἐνὸ-
 ποῦλο περισσότερο γὰρ τὸ διαπλαστικὸ
 τοῦ ἔργου πᾶρ γὰρ τὸ ἄλλο, τὸ καθαρῶς
 λογοτεχνικὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ ἀληθινὸ
 πῶς ἡ μεγάλη ἀνακίνησις τοῦ περιδοκίμου
 μου ἔγινε τὸ 1896, δταν δ κ. Ε. τὸ ἀνέ-
 λαβὼς ὡς ἀρχιτυπὸν τῆς «στὸ χεῖλος τῆς
 ἀδούσου» δὲν ἦταν βέβαια οὔτε τότε οὔτε
 ποτὶ ἀλλὰ οἱ «Κοριακῆς», τὰ «Μικρὰ
 Μυστικὰ», ἢ πρόσληψιν τοῦ Ἀναγνῶ-
 νῆος διαγωνισμοί, ἢ Σαλις Συνεργαζίας
 κτλ. τοῦ ἔδωσαν καινούργια ζωὴ καὶ δό-
 ναμν, ποὺ ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἀ-
 νανεύῃ) Φίλος τοῦ Βιβλίου (ἐυχαριστῶ

καὶ γὰρ τὰ δύο νέα εἰσπαθῆματα σ' ὅλα
 σχεδὸν αὐτὰ ποὺ ρωτῆς ἔχω ἀπαντήσαι.
 καὶ σὲ μερικὰ ἀπαντῶ σήμερα παραπάνω
 γὰρ τὰ κομμάτια τῆς Δ. δὲν ἔβρω, ὅτι
 ἔχω καιρὸ νὰ φάω τῶρα, πρέπει νὰ πα-
 ομιήσῃ) Νηροῦς (τὸ διηγηματὶ σου, καθὼς
 εἶδες, δημοσιεύθη δὲν τοῦ ἄλλαξα τί-
 ποτα, τὸ συντόμωσα ὅμως ἀπὸ κ' ἐκτε-
 καὶ γὰρ νὰ χωρῆσθαι καὶ γὰρ νὰ γίνῃ γορ-
 γόταρο) Σελήνη (παραδόχῳ πῶς πα-
 ρεβήθησα, ἀλλὰ δὲν ἀπαντοῦσα μόνο σὲ
 σένα ἄλλωστε δὲν ἀνέφερα τὸν ὄνομα σου,
 μὴ στενοχωρήσῃς λοιπὸν καθόλου καὶ
 γράψε μου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄγνω Χαμόγελο, κ. (ΗΤ). Ἀδιάρκηντο
 Βλέμμα, ἀ. (Ζ). Ἀτρόμητος Φοβηταί-
 ος ἀ. (ΑΑ). Ἀρακίνα, κ. (ΑΚ). Φι-
 λόπατρις, ἀ. (ΝΑ). Ἀηδὸν τοῦ Βορῶ,
 κ. (ΒΚ). Κοσμοχალαστής, κ. (ΜΠ). Ρό-
 δη Ἀδηνῆ, κ. (ΡΑ). Πράσινος Παλι-
 τος, ἀ. (ΜΖ). Ταιχανοῦλα, κ. (ΑΤ).
 Βυζαντινὸ Παρμῶν, κ. (ΑΚ). Σάλλο-
 γος-Δουλοῦς με φούντες, Ἐπῆ, κ. (ΕΚ).
 Αἰώνιος Θρόνος, ἀ. (ΠΑ). Ἰπτάμενος
 Ἀετός, ἀ. (ΡΜ). Θουκυδίδης, ἀ. (ΦΜ).
 Ἀνθρωπος τοῦ Μεσονεκίου, ἀ. (ΒΜ).
 Ἀτρόμητος Σαυροφόρος, ἀ. (ΑΦ). Ἀρ-
 ἀχνη, ἀ. (ΝΦ). Κεφαλαίουκτι, ἀ. (ΣΖ).
 Ἄγνωστος Πλανήτης, ἀ. (ΕΚ). Μα-
 νιώδης Ὀρειβάτης, ἀ. (ΙΖ). Σφραδού-
 κη, κ. (ΑΑ). Ροδοκόκκη, κ. (ΝΒ).
 Κουνοῦτι, ἀ. (ΑΠ). Ἀτρεῦς, ἀ. (ΔΒ).
 Φαληριώτης, ἀ. (ΣΚ). Βασίλισσα τῆς
 Ἐρήμου, κ. (ΝΣ). Ἐδὸν Μέλλον, ἀ. (ΓΣ).
 Τηλεγραφόβουλο, ἀ. (ΠΑ). Ἀρχων τῆς
 Ἐρήμου, ἀ. (ΝΠ). Ἀήτης, ἀ. (ΓΜ).
 Λυκόφως τῆς Δόξης, κ. (ΦΜ). Τρελλό-
 παιδο, κ. (ΤΜ). Γοργώφωρη Νίκη, κ.
 (ΦΜ). Ἀστρο τῆς Ἀνατολῆς, κ. (ΕΣ).
 Χαμένος Ὀρίζων, ἀ. (ΑΚ). Μελίσι, ἀ.
 (ΑΜ). Ἐλις, κ. (ΒΧ). Γιγάντιος
 Πρωτόδικος ἀ. (ΧΦ). Δόλη, κ. (ΜΣ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
 τῆς: Αἰώνιος (σ' ἐνέγραψα καὶ σοὺ ἐνέ-
 κρινα τὸ ψευδώνυμό χαίρων πολὺ) Θα-
 νάση Π. Ἐξαρχοπούλου (ἐυχαριστῶ
 γὰρ τὰ καλὰ λόγια τὸ ψευδώνυμο τοῦ ἀ-
 δελφοῦ σου ἐνεκρίθη γὰρ σένα πρέπει νὰ
 σταίλῃ ἄλλο, γιατί τὸ Πρωτόδικος εἶ-
 ναι πιεσμένο) Παλιῶν (τις ἔλαβες, δὲν
 περῶσαι) Σουδαῖνη (στοιλεῖ ἐπίστωσα
 τὸ λῆμὸ σου μὲ δρ. 250) Ἐθῆρμον (θερ-
 μὰ οὐλλοπητήρια γὰρ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ
 σου πατέρα) Μικρὴν Μαργαριτοῦλαν
 (στὸ μεταξὺ βέβαια θὰ ἔλαβες καὶ τὰ κα-
 τοπινὰ ἴσως νὰ βρῆσαι σ' αὐτὰ καὶ μαρ-
 μὰ ἀπάντησέ μου... δὲν θυμῶμαι τῶρα)
 Ἄνωστος Π. Ἀναστασίον Α. Τσα-
 κίσην (μετὰ χαρῆς ἀλλὰ νὰ σταίλῃς ἄλ-
 λα ψευδώνυμο πρὸς ἔγκρισιν, γιατί τὸ πρῶ-
 το εἶναι πιεσμένο καὶ τὸ δεύτερον ἀκατάλ-
 ληλο) Χαϊδεμένο (χαίρων πολὺ θὰ δια-
 βῶσα τὸ πρῶτο σου κομμάτι καὶ θὰ σοὺ
 πῶ) Σύλλαν (καὶ τὸ δικό σου ἐπίσης
 τὴν ἐνθάρρυνσίν μου τὴν ἔχεις, ἐξακολού-
 θησε) Ἐνθῆμα Διαπλαστοπούλου (κα-
 λὴ ἐπιτοχία τὸ Σὺλλογὸν σου) Κατα-
 ρίβαν, Τεμπλοῦλο, Κυκλάμινο, Ἀ-
 νοξιδίαινο Ἀετῆς, Ἀρχιτεμαῖλαν,
 Ἑλληνικὴν Ραχόβαν, Δαισιτῶ Ἀστέ-
 ρη, Ἀνθεμίδη, Μαυροθαλασσίτισσαν,
 Ζεζάνιο τῆς Κυρῆλης, Σταχτοπούταν,
 Ἀσχημάταπο, Ραλάζιο Ἀνθάκη, Πα-
 ραμυθῆτιαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 1909ου Διαγωνισμοῦ Ἀύτων
 Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι
 τῆς 29 Ὀκτωβρίου.

- 300. Λεξιγράφος.**
 Δυὸ νότες, λουλουδάκια.
 Τὰ βάζω στὴ σειρὰ:
 Ἔδες σούπα ἀπ' ὀσπριάκι;
 Σοῦ φτιάνω μιά χαρὰ
 Γλυκεῖα Ἰππεροτοπούλα
- 301. Στοιχειογράφος.**
 Ὅποιος, λῆνη, πρῶτομα πάριος
 Καὶ θὰ βγάλῃς ἕνα μί,
 Γνωστὴ πόλη στὴν Ἐθρώπη
 Θὰ τὸ κάμῃς στὴ σειρήν.
 Ἀγύριστο Κεφάλι
- 302. Μεταγραμματιστὸς**
 Ἀπὸ νῆσο ἑλληνική,
 Ἄν τὸ πρῶτο κίρης ν
 Κ' ἄλλο ν τῆς κίρης ν,
 Ἄνθος μ' ἄρωμα γλυκὺ
 Θὰ σοὺ παρουσιάσῃ.
 Τετράγωνο Ἐδφύτις
- 303. Αἶνιγμα**
 Μεγάλον ἔχει ὁ Ἀχιλλεύς,
 Μικρὸ τὸ ἔχει ὁ Ναπολέων
 Μαρσοῦ τὸ ἔχει ὁ ὀρχηστῆς,
 Καὶ κουθενὸ δὲν ἔχει ὁ λέων.
 Τετράγωνο Ἐδφύτις
- 304. Ράβδος**
 * = Σφύμφωνον.
 * * = Σύνδεσμος.
 * * * = Σχύνιον.
 * * * * = Ἄγρ. καρπός.
 * * * * * = Πραφήτης.
 * * * * * = Ἀνωτομικὸν.
 * = Σφύμφωνον.
- Καὶ καθέτος τὰ ἴδια. Ἀνκόπουλο
- 305. Κρυπτογραφικὸν**
 123456 = Στοιχεῖον
 23456 = Ἥθος τοῦ Ι. Βέρν.
 3456 = Κτητ. Ἀντονωμία.
 4567 = Θυμός, ὀργή.
 5678 = Τετράποδον.
 61456 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 Ἀνκόπουλο
- 306. Ἐπιγραφή**
 Α Π Α Δ Σ
 Γ Α Α Η Υ
 Α Τ Ε Λ Ο
- Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
 Ἐκδός: Ἰππεῖς
- 307. Διπλὸ Κεφάλι**
 Κῆρας, ὄμιος, αἰνῶ, Πάν, ἔτος, ὄριον.
 Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ
 ἕν γράμμα ὡς κεφαλή, ὅστε τὰρχικὰ
 τῶν σχηματισθῶσμένων λέξεων νὰ πο-
 τελοῦν ἑβραϊκὸν πατριάρχην.
 Ἰνάνινθος
- 308. Διπλὴ Ἀεροστιχίς**
 Τὰ μὲν δευτέρα γράμματα ἐὼν κί-
 ρωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν γά-
 ραν τῆς Ἀσίας, τὰ δὲ τρίτα ἔρημον
 τῆς Ἀφρῆς:
 1. Θάλασσα μεταξὺ Ἐθρώπης καὶ Ἀ-
 σίας 2. Τὸ λαμβάνουν οἱ πρῶτοι-
 ντες εἰς Διαγωνισμοῦς 3. Μεταφωρολογι-
 κὸν πρῶτον 4. Ἀπὸ τὰ «ἄπλα» τοῦ
 μικροῦ μαθητοῦ 5. Μετὰ τὸν πόλεμον 6.
 Ψευδώνυμον τῆς «Διαπλαστοῦ» ἀπὸ
 τὰ παραδόξα.
 Καρκερημπῆς

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι δεοί: δὲν δημοσιεύονται
 ἄγγελια μεγαλύτερα τῶν 15 στί-
 χων, καὶ μόνον μίαν τὴν καθῆνος
 εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἐως
 δεκά τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
 χεῖα, δρ. 70. Πέραν τῶν δέκα λέ-
 ξων, 7 δρ. ἢ λέξεις μὲ ἀπλὰ, 10 δρ.
 μὲ παρὰ καὶ 15 δρ. μὲ κεφαλαῖα.
 Ὁ ζωσιεὶς στίχος δρ. 85.

[MB-1198]
 Χροστὴ Νεότης: Ἐχαρήκαμεν
 διὰ γνωρισθῆναι σὰς, εὐτυχή-
 θημεν διὰ ὑπερλαζόνισσάν σὰς.
 Παλαίφοροι!
 Ἀτρεῖς τοῦ Ἀπειροῦ
 Ἀντίλαλος τοῦ Δόγγου
 [MB-1199]

[MB-1199]
 3ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
 ΑἸΤΟΥ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ.
 Πνευματικῆς Ἀσκήσεως.
 Στέλλονται ταχυδρομικῶς σ'
 ὅσους θὰ λάβουν μέρος 20 Ἀ-
 σκήσεις πρὸς λύσιν: λεξιγρά-
 φοί, ἀναγραμματισμοί, ἀίνιγ-
 ματα, ἐπιγραφή, σχήματα (ση-
 μαία, τροχός, σκάλα), κρυπτο-
 γραφικὰ, φάρσιν-μύθον, ἐρω-
 τήσεις, κλπ.
 Δικαίωμα συμμετοχῆς (ταχυ-
 δρομικὰ, κλπ.) δραχ. 40.
 Πρῶτομα συμμετοχῆς τέλος
 ἡ) ἔρτου, ἀποστολῆς ἴσων δ)
 ἔρτου.
 Πραβεία 3 εἰσὶς 5000 δραχ.
 (τόμος διαπλαστοῦ ἐτῶν 1921-
 1940 κατ' ἐκλογὴν καὶ βιβλίο
 δεμῆνικ).
 Νέα Δύσις: κ. Ἐδαγγελίαν
 Τρίκα, διὰ Α., Ἰπποδάμου 20
 Ἀθήνας (5).
 [MB-1200]

[MB-1191]
 Ταυρομάχη, μὴ καλὴ φιλία
 ἔζησε τὴ θλίψη σου.— Ζά-
 χαρη.
 [MB-1192]

Τεμπλοῦλο κίρημα (σὺν ἀ-
 πάντησιν στὴ MB-1164) ζε-
 ροσταλίδιον, οὐλαριζόν!
 ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΩΤΗΣ
 [MB-1193]

Ζητέω ΔΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ἀπ'
 ὄλας τῆς ΝΙΤΕΣ καὶ τῶν
 ΠΕΛΟΠΗΔΕΣ τῆς ΑἰΑΔΑΣΗΣ.
 Αἰσθῶνσι: Ἀθηναῖοι Σωτήρο-
 πόλου, γὰρ Γεώργο, Ἐσθόκα-
 στο.
 ΚΑΚΟΜΟΥΤΣΟΝΟ ΧΗΝΑΡΙ
 [MB-1194]

Πρωτοπαλίοντας: στὴν κί-
 νησιν χαίρειτ ὅλους-εξ. Ζη-
 τῶ ἀλληλογραφίαν. Δύσις: Ἀη-
 μητρ. Δεμπίσην διὰ Ἀταλέ-
 νιον Ἀεροπόρου.
 [MB-1195]

Συχαίρω γὰρ τὴν ἔρσην τους
 ὅλας τις δημοφιλῆς δια-
 πλαστοῦλας καὶ ἰδιαιτέρως Ζά-
 χαρη καὶ Ροδοβασίτισσα.
 Κίρητος Κρίνος
 Ἀθανάτων Ἑλλάδος
 [MB-1196]

Ἀγάπη μου Ἀσλή, γὰρ τὴ
 γιορτὴ σου, τίς θερμότερες
 μου εἰχές.— Ἀγαθὰπαια: ὅ-
 στε θὰ μὲ γοργάσεις ἀπὸ μαρ-
 νό: Ἄντι νὰ δοῦμαι περιέ-
 νω.— δὲν ἀνταλλάσσω «Μικρὰ
 Μυστικὰ».
 Ἀθηνῶνος τοῦ «Αστέρος»
 [MB-1197]

Τὰ 40 παλληκάρια τῆς Τρι-
 πολιτικῆς ἔγιναν 41 (τεσσα-
 ρακοστὸ πρῶτο: Νίλγ).
 Ἰππεροτάκη, Λογοτέχνης

Η ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ

[MB-1207]
 Π' τόσην τοῦ Βαρομέτρου...
 Ἄναδρακαρῶς... Σημεία
 ταραχῆς... Ἐρχεται ὁ ΤΥΦΩ-
 ΝΑΣ!!!
 Ἐπιπέδουθα: Ἀθρόα συρ-
 ροῦ Μ. Μ. καὶ ἀλληλογραφίας
 στὴ Αἰσθῶνσι: Γ. Ἰακωβίδη,
 Καλλιθέριου 74. Ἀθήνα, γὰρ
 τὸν ΤΥΦΩΝΑ

[MB-1208]
 Π' ἐπὶ πρῶτον πρῶτον στὴν Διά-
 πλασθὴν καὶ στέλλω σ' ὅλους
 ἕνα θερμὸν χαίρειτό μου. Ἀλλη-
 λογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ.
 Αἰσθῶνσι: Γίγαν Πατρικίον
 Μάρνη 48, Ἀθήνα.
 Ἀλυπατρός

[MB-1209]
 Ἀτρεῖς Σιμωνάκη, ἔλαβα,
 εὐχαριστῶ. Χαῖδων, εὐτυ-
 χῶς ποὺ δὲν εἶχα καὶ τὸ δικό
 σου ἀσφαλῶς... 9% πινημοῦ-
 να!!! Συγχαρητήρια στίς
 «Δουλοῦς με φούντες» γὰρ ἐ-
 πιτυχῆ!!! ἔκλογῃ νέου
 προέδρου!!!
 Ἑλληνικὸ Ὀνειρο
 [MB-1210]

**ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ* ΚΑΛ-
 ΔΙΘΕΑΣ**
 Ὁ Σάλλογός μας προσέλαβε
 νέα μέλη:
 Ζανθὴ Μαργηοία, Μικρὴ
 Ὀρειβάτης, Μικρὴ Ἀριστο-
 κράτης, Ἀμαρῶνος, Ἀσπρο
 Κυκλάμινο, Πρίγκηψ τῆς
 Σουλατάς, Ἰπποκίτης Πειρα-
 τῆς, Τριφυλλο, Παιδί τῆς
 Καταιγίδας, Ἀρχων τῆς Σε-
 λήνης.
 Περιμένομε δημοσιότητα ἀπ'
 ὅλους στὸν διαγωνισμὸν ΠΙΓΚ-
 ΠΟΓΚ.
 [MB-1211]

**ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΦΙΛΟΛΟ-
 ΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΙ-
 ΦΟΥΝΑ**
 Στὰ δώδεκα ποιήματα (εἰ-
 χαριστῆ τῆς Ροδολάντας (πρό-
 τυπο). ἀσκολη ἢ πρότιμος ἐ-
 νάμεσα στὸ Ἐθνοῦν Ἰδεώ-
 δες (ἀρμονία-πνοή) καὶ Ἀσπρο
 Γλάρο (δποδλητικότητι - εὐλο-
 θερος στίχος).
 Στὰ εἰκοσιένα πεζὰ ἀναμ-
 φρόνητα πρῶτος ἔρχεται ὁ
 Ἀσπῆς (δποδλητικότητι - ε-
 λοκληρωμένο σύνολο), δεύτερος,
 μὲ ἀρκετὰ πῖον ὁ Νηροῦς.
 Ἀπονομὴ βραβείων.
 ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Ραζελάν-
 τια.
 ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἀε-
 σης.
 ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἐθνοῦν
 Ἰδεώδες.
 ΕΒΔΑΙΟΣ: Ἀσπρος Γλά-
 ρος, Νηροῦς.
 ΜΝΕΙΑ: Ἀσκή Καμῆλις,
 Ἀθηναῖος, Νηροῦτι, Ἄγνω-
 στῆ, Ντίκος Ζηριώτης.
 Τὰ πραβεία (Τετράδιο Γορνα-
 σμάτων τοῦ Σεβέρη, «ἀμφοῖνα»
 θεοτοκῆ, «Ποιήματα» Σεβέρη)
 δόθησαν.
 ΣΙΦΟΥΝΑΣ

Η ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ

[MB-1212]
 Ἀποτέλεμα (MB 621)
 Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Ἄσων.
 Πρῶτη: Φιλισθερη.
 Δεύτερος: Νηροῦς Ἑδίκη-
 τῆς.
 Τρίτη: Σκυριανοπούλα.
 Νικηφόρος Φωνῆς
 [MB-1213]

**Διανομὴν, μὴ σταίλῃς ση-
 μείωμα κατέρω Ἀρετοῦ-
 σος. Σὲ περιμένει... ψυχρο-
 λουσία!!!
 Φαράκη Ἑλληνικῆς Φωνῆς.
 [MB-1214]**

**Κόκκηνη Κρίνη, ἀς γαλάσω
 τρίς διὰ (MB 1103).**
 Διὰ τὴν πληθυντικὴν; Μήπως
 λογιζομαι διὰ διπλῆ; - ΑΝΘΩΠΩ-
 ΔΙΣ καὶ οἱ λοιποὶ διπέμα-
 χοί τῆς ΧΑΡΑΓΓΗΣ.
 [MB-1215]

**Ἐπαπτιον, γὰρ σου Κόκκηνο
 Κρίνον, εἶσαι ἡ Ε. Β;
 Μάρτω - Τελλῆ
 Γεν. Γραμ. Ἐδθῶνον Συνεργατῶν
 [MB-1216]**

**Προσοχή! Προσοχή! Ἀνταλ-
 λάσσω Μικρὰ Μυστικὰ καὶ
 ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους, ἐ-
 παντῶ ἀμέσως. Σταίλεις: Αἰσθῶ-
 νος: κ. Ὀρέστη Στεφανόπου-
 λον, Κάλδου 21, Ἀθήνας διὰ
 Ματθίονο Ἰπποκίτην
 Γ. Γ. Σὺς συσιεὶς νὰ μὴ
 σταίλεις ὅλοι. Περιμένω.
 [MB-1217]**

**Ἐνεανίθη Ἀδωνην, περ-
 νῶσιν εἰς ὄμιον Ἀθη-
 νῶν ῥεμπουπλικαν. Καθίμενο
 σίταρ!!!
 Ζουμπουλι
 Ἑλληνικῆς Φωνῆς
 [MB-1218]**

**Ἐπὸς, ποῖ εἶναι ἡ Νανῶν;
 Ἀελλῶ
 Ταρκίς Σουλ. Ἐδθῶνον Συνεργα-
 τῶν.
 [MB-1219]**

**ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟ-
 ΝΙΚΗΣ.**
 Φιλολογικὸν Τμήμα: Στίς
 25/8/42 ἔγινε ἡ θη «Βραβεία
 τῆς Ἑλλάδος» - ὅη φιλολο-
 γική, - ἀφισωμένη στὴ Μα-
 κεδονική Ψυχὴ καὶ στὸν
 Ἰωνά Δραγοῦμη. Οὐλητῆς:
 Αἰωνόβιος [Ἐθ ἔνοια ἐνός ἀ-
 γῶνα]. - Ἐθνοῦν Ἰδεώδες
 [ἀραγοῦμη - ὁ συγγραφέας].
 - Σεβέρη [ἀραγοῦμη]
 Ἰμπεριαλιστοῦς]. Διαβάθησαν
 ἀκόμα ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔργα
 γὰρ τῶν Ἀγῶνα [ἄλλα - Τα-
 νάγρα] κ' ἀπὸ ἔργα τοῦ Ἀρα-
 γοῦμη. Προηγήθη, ἐκτὸς προ-
 γράμματος, βιβλία τοῦ Ἐθνοῦ-
 νοῦ Ἰδεώδες ἀπάνω στὸ
 «Ἄν...» τοῦ Kipling. Ἐυχα-
 ριστοῦμε ὅπως τίμησαν.
 - Στίς 21 ὁργανώθηκα ἀπ'
 τὸ Τμήμα νικηγαυγίας χορὸς
 μὲ τραγοῦδι, λαχέτο καὶ βασι-
 λισσα. Ἡ βασιλισσα τῆς βρά-
 δοῦς Ὀλιμμένη Ἀδωνῆλα πήρε
 6.800 φήφους καὶ ἕνα μπουκα-
 λάκι ἄρωμα.

[MB-1220]
Διαγωνισμός Ταϊνίας. [MB-27]. Έξακολουθεί. Ταχυδρομώντας εσθελκίσια ταχυδρομική Ταϊνία διεκπεραιώσης «Διαπλάσως», συμπετέχεται. Βραβεύονται πολυάριθμα Διαπλάσως-πώλα. Αναλυτικότερη προκήρυξη αποστέλλεται από

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ
 Σκύρος
 [MB-1221]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΕΣ»
 Με μεγάλη μας χαρά αναγγέλλουμε στέδιαπλάσως μία πρωτότυπη ιδέα μας, ίδρυση ενός Θεάτρου. Στο θέατρο αυτό, έργα, ήθοποιά, σκηνογραφίες, όλα θα είναι δημιουργήματά μας. Η προεχής του πρώτη παράστασης θα γίνει ένδοξολογική.

[MB-1222]

Στό **Εξοτιμό Γραμμή** για τα γενέθλιά του εχόμενα χρόνια πολλά.
Ανθισμένο Έλατο, Πράσινη Γατούλα, Ξεπεσμένος Αβράς, Σύλλας, Ξανθός Μπέμπης, του συλλόγου «Δουλειές με φούντες».

[MB-1223]

Λεϊλά, Μίρια, Ροδοκόκκινη, Μαριτίτικο Δουλουδάκι, Άστρο της Ανατολής, Ανυπότακτο Ναυάκι, Αντίλαλε του Δόγγου, Καρβύτις, Ζακυνθινή Βαρκούλα, Γαλαξία, Θεαγένη, Σάγρι, Καπετανόπουλο, Έξερσηνή του Πόλου, Διώνις Θρούλε, Παγετόνα, Θαλασσοπόρο, Τρελλέ Σμοκευτή, Βουκαροζή, Σίφωνα, από γνωριμία σας κατενθουασαμένως, σάς χαιρετώ. **Ηπειρωτάκι, Χρυσοφένια**, ή ένδοξη τροχιά της ΚΑΡΑΥΓΗΣ δέν σκαματά με αγγελίος ως ή (MB-1188) έπομένως ως λαίπων. **Περισσότερα**, μή χειρότερα.

ΝΑΥΠΑΡΩΤΗΣ
 (Πανελλήνιος Πόθος)
 πάντα της ΚΑΡΑΥΓΗΣ
 [MB-1224]

Συγκινημένος και περήφανος, σάν Άνθρωπος και σάν Έλληνας, συχαίρω τη «Νίκη-Ελλάδα» Θεσσαλονίκης, και ξεχωριστά τον πρόεδρό της **Εθνικόν Ίδεώδες**, για την εξαγιστικά παρήγορη αξιομίμητη πατριωτική δράση τους στις περιόδους του Πνεύματος. **ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ**

«Κάθυστερημένη»
 [MB-1225]

Ζητείται αναγκαστικός καναπές, χρηρητικότητας τριών ατόμων, εύκολως μεταφερόμενος, ένα χρηρημεσώ στους χοροδς για τους εγείς τεμπελέδες. Για περισσότερας πληροφορίας στον κάτω

ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ
 [MB-1226]

Αποτελέσματα της «Αθήνας».

Α Βραβείο. Άσπρος Γλάρος (έκτος διαγωνισμού) [Ε20],
Β Βραβείο. Εθνικόν Ίδεώδες [Ε18].

Έπαινος. Ντίνος Ζηριώτης
 «Άλκης Μύρας ανά [14Ε].
 «Ανοιχτόκαρδοι»
 [MB-1227]

Σύλλογος «Διαπλάσιανό Στερόωμα»
 Συνεχίζοντας τη νέα μας δράση και πρόσκλησιν των σνοπών μας, προκηρύττουμε τα έξης δημοφιλίσματα, επί της Σ.Σ.Σ. (φυλ. 1-18).

Ποιό το καλύτερο.
 1) ποίε, — 2) ποίημα, — 3) σκίτσο.

Ψήφοι: Έως 9 εις έκαστη σύνθεση, από 2 άρχ. ή φίλους. Προβσηία 4 ήμερας από δημοσιεύσεως. Βραβεύονται 1) οι τρεις επιτεχέστερα ψηφισάντες εις έκαστο, και 2) οι συνθέται των καλύτερων. Διεύθυνσε 20 φυλλάδιος.

[MB-1228]

Στό Ζήφυγο και στη νέα Νίκη - Έλεϊδα, κάθε πρόδο.
Ηπειρωτάκι Δουκαίων
 Τυφλός Άνοιχτομάτης

[MB-1229]

Συγκινημένη εχάρισα από μακρού τ' αγαπητά παιδικά ποδ μ' εχρήθησαν.
Βιολέττα

[MB-1230]

Προκηρύσσουμε τρίμηνο σφραντάδραχμο διαγωνισμό **Σύνθεσης Πέντε Πνευματικ. Ασκήσεων**. Βραβεία τρία διαλεκτικά. Διεύθυνσε: Πάτρον Άγγελοπούλου, Σποράδων 21, Άθήνα (8).

Αίεν Άριστέυην, Νηρέυς, Πρόμαχος της Έλευθερίας
 [MB-1231]

Επαία από μακρόχρονη άπουσία ξαναπαίνω στήγκωνησι της διαπλάσως, χαιρετικότητας όλους-ας. **Βασίλισσα του Νότου, Κόκκινη Καμέλια, Άσπρόμητη Άερωπόρος, Πεταλούδα, Χρυσαστέ**, θέλετε να γνωριστούμε; Σάς γράφω.

Άσις Γ. Καρτέζαν, Άρσινόης 8, Άθήνα (6).
 Διά Άσκλησιών
 [MB-1232]

Τό νέο παράρτημα της ΚΑΡΑΥΓΗΣ στην Καλλιθέα με πρόεδρο: ΑΕΥΤΑΑ. γραμματέα: ΡΟΔΟΚΟΚΚΙΝΗ. ταμία: ΜΙΡΚΑ. και μέλη **Μαριτίτικο Δουλουδάκι, Τρελλή Μικρούλα, Άγαπημένη Άδελφούλα, Γαλαξία και Σάγρι**, αρχίζει την δράση του με μεγάλη όρεξη **να συντελέση με όλες του τις δυνάμεις στην άνώωση της ΚΑΡΑΥΓΗΣ.**

[MB-1233]

Ενεκα πολλών άσχαλιών ήν άλληλογραφώ. Μόνον άν-

ταλλάσω Μ. Μ. [MB 290]
Άνθισμένη Πασχαλιά
 [MB-1234]

ΤΕΧΝΗ
 Στόν ένδοξολογικό Κρημένο Θεσσαυρό νίκης ή 3η έμάδα. **Σουής, Ρήγας Φεραίος, Έφη, Επιτροπή Λογοτέχης, Τοξότης**. Μ. Β. 806.
 [MB-1235]

Κάνουμε σύλλογο «**ΕΥΘΥΜΑΔΙΑ ΠΑΙΔΑ ΣΟΠΟΥΑΑ**»
 Σκοποί: Εσπάρδωμα, Παιδικές γιορτές (Παιδικό θέατρο) διαγωνισμοί. Πρόεδρος: Κατασφίδα, Άντιπρόεδρος: Τριπαλόσκολο. Γραμματέας: Κυκλάμινο, Ταμία: Άνοιχτόκαρδο Άερακι. Μέλη: Άρχιτεμπέλα, Έλληνική Ραχούλα, Λαμπρό Άστέρι, Άνθεμις, Μουροβαλαοτισσα, Ζιζάνιο της Κυφίλης, Σταχτοπούτα, Γαλαξία Άνθάκι, Άσχημόπαπο, Παραμυθένια, Έλληνικό Άκρογιάλι. Δέν ένδιαφερόμαστε γ' άποκλήσεις.
 [MB-1236]

Περβολόδη: Πήρα - Άπαντήσω.
Κωστή Μάγια: Άκόμη Άγγελια; Ποδ βόσκασαι, βρέ άδερφέ;

Άγροναύτη: Καλώς ήρθες. **Σοφές Κούτρες**: Καλή δράση. Για όσους θέλουν να μού γράψουν δίνα την καινούργια μου **διεύθυνση**: Παναγή Βαγενά, Ξυλόκατρο.

ΣΤΘΑΓΙΤΗΣ

[MB-1237]

Ηπειρωτάκι - Πράα - Άνοικτομάτη, ώστε αυτά ποδ είναι γραμμένα στο γραμματοκιβώτιο είναι ψεύτικα; Παγκρατιώτισσα γιατί σου.

Κίση Μ. Περισκοπιού
 [MB 1238]

Δουλειές με Φούντες, βάψτε μαδρες εις φούντες για νέα προεδρεία. **Έλιζέμμο** με το πάθημα να σάς γίνη **μάθημα**.
 ΣΟΥΛΑΜΙΤΗΣ
 ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΔΙΑΠΑΡΑΣΟΚΟΣΜΟΥ
 [MB-1239]

Περισκοπιού, τιμή για σένα και τη διάπλαση ή δημοσίευση της «**Δαχτάρας**» στην «**Εστία**»! Συχαρητήρια! **Τρελλό Ίδανικό**
 [MB-1240]

Στή **δεσποινίδα Έλεϊδα Τριπακοπούλου** για τη γιορτή της πολλής δλόθερης εδής.
Ροζελάντι, Ηπειρωτάκι, Νηρέυς, Νίλς, Πρόμαχος της Έλευθερίας του «Περισκοπιου».
 [MB-1241]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «**ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΔΑΣ**»
 ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!
 Νέος Διαγωνισμός:
 «ΤΟ ΣΗΠΙ ΠΟΥ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΩ.»

Οι μόν ζωγράφοι θα μας το ζωγραφίσουν με κραγιόν ή σέπτιαν ή σινικήν μελόνην (ή άπ' όλα μαζί), με χρυσόθηρα ή με γραφίδα (ή και με τα δύο). Έλλαιογραφία και έδατογραφία με χρώματα αποκλείονται. Οι δέ λογοτέχνη θα μας το περιγράψουν εις πεζόν ή ήμετρον. **Προθεσμία** μέχρι της Δεκεμβρίου.

Συμμετοχή τριακοντάδραχμος.
Διεύθυνσε: Χριστόδ. Γερ. Αζαράης, Χέιδεν 16, Άθήνα (Κ)
 Μή λογομνηται τον διαγωνισμόν μας (MB-976)
 [MB-1242]

Ξανθή Μαργησία, να σού σταίλω καβαλλέρους; **Σύλλας Συλλόγου «Δουλειές με Φούντες»**
 [MB-1243]

Κοσμογλαστή Τρία Συλλογητήρια - συχαρητήρια τρία. **Κόριος της Σιωπής, Άδρα της Έλευθερίας, Άντίλαλος του Δόγγου.**
 [MB-1244]

Στή **Σεληνιώτικη** παρτία θερμότατα συλλογητήρια. **Τελέσιλλα - Κάλλας - Κυμοδόη - Ηρώς.**
 [MB-1245]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «**ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ**»
 «Πώς φαντάζεστε τον κόσμο μετά τον πόλεμο;»
 Είναι το θέμα του διαγωνισμού μας. **Προθεσμία**: τέλος Νοεμβρίου.
 [MB-1246]

ΣΚΕΤΑ ΚΙ' ΑΠΑΔ.
 Ποιό Διαπλάσωςπολο θέλει να μού σταίλη ένα γράμμα ή τατράδι; Άσις Κ. Παχαρόπουλον, Έπικούρου 19, Άθήνα (1).
ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ
 [MB-1247]

ΜΥΡΤΩ, ΑΔΚΗ ΝΑΡΚΙΣΣΕ, ή γνωριμία σας χαρά μου, **ΑΝΗΠΟΤΑΧΤΟ**
 [MB-1248]

Παρέα από πολλά διαπλάσωςπολα γιορτάσαμε την ίδρυση του Παραρτήματος στην Καλλιθέα. Με παιχνίδια και χορό περάσαμε ένα εχάριστο άπόγευμα. Εχάριστούμε τους φίλους ποδ μας τίμησαν. (Άποτελέσματα του «**Κρημένου Θεσσαυρό**» ποδ παίχτηκε στη γιορτή μας:

1. Α'. Ομάδα: Καρυβίτις, Ηπειρωτάκι, Νηρέυς, Νίλς, Ομπλυκαντάς, Σίφωνας.
 2. Β'. Ομάδα: Άγνό Χαμόγελο, Καλανομάτα, Κόκκινη Καμέλια, Άσκη Καμέλια, Άερω Κοράλι, Πράσινη Γατούλα, Χρυσή Άνατολή, Ψαροπούλα, Ξανθός Μπαμπίνος, Σύλλας).
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣΤΗΡ»